

5.1 มูลเหตุของการอพยพ

ในปี 1820 เศษ ท้องที่ในอังกฤษและสกอตแลนด์และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในไอร์แลนด์ มีแรงงานส่วนเกินมากมาย และมีการถกเถียงกันว่ายังมีที่ในอาณานิคมของอังกฤษในอเมริกาเหนือ ที่แหลม Good Hope และใน New South Wales และ Van Diemen's Land ที่มีความอุดมสมบูรณ์ที่สามารถจะรับและค้ำจุนประชากรที่มากเกินไปของอังกฤษได้ ในขณะที่เดียวกันก็มักมีแรงงานขาดแคลนที่เกิดขึ้น หรือวิ่งมาตลอดในอาณานิคม เช่นใน New South Wales ปัญหาก็คือว่าบรรทุกแรงงานจากที่มีเหลือเพื่อไปสู่ดินแดนที่ต้องการได้อย่างไร

ในปี 1829 มีบทความที่ออกเป็นตอน ๆ ได้ปรากฏออกมาในลอนดอน ชื่อพิมพ์ในหนังสือ Morning Chronicle บทความแรกเขียนโดย Robert Gouger ซึ่งมีชื่อว่า The Act of a proposal for colonising Australasia และอีกบทความหนึ่งเขียนโดย Edward Gibbon Wakefield ชื่อ A Letter from Sydney ทั้งสองแนะนำว่าควรเอาที่ดินในอาณานิคมมาขาย ในราคาเพียงพอที่จะยับยั้งกรรมกรจากการเป็นเจ้าของที่ดินที่จะป้องกันการกระจุกกระจายในการตั้งรกราก เงินที่ได้จะนำไปใช้จ่ายสำหรับค่าเดินทางให้กับผู้อพยพที่ได้รับคัดเลือกแล้ว ในขณะเดียวกันนั้นเองชาวที่ Sturt ได้พบแม่น้ำที่แสนจะวิจิตรและไหลลงทะเลที่ Cape St. Vincent ได้มาถึงลอนดอน ผู้สนับสนุน Gouger และ Wakefield ซึ่งภายหลังเป็นที่รู้จักกันว่าผู้สร้างอาณานิคมอย่างมีระบบ (systematic colonizers) พวกเขาเสนอแนะให้ใช้ประโยชน์ของสถานที่นั้นโดยให้ตั้งเป็นอาณานิคมและถ้าปรับปรุงกฎหมายให้ตรงกับกฎหมายเศรษฐกิจในทางการเมืองแล้ว ผู้ที่อยู่ในอาณานิคมจะได้รับความสุขสูงสุด หลายคนก็ยังคงต้องการสถานที่ซึ่งเปิดโอกาสให้มีการลงทุนในหมู่คนในเมือง แต่คนที่ไม่มีเงินไม่ได้เตรียมเพื่อลงทุนในโครงการอาณานิคมนอกจากว่า

โครงการนั้นได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงอาณานิคมเสียก่อน มีหลายคนให้เหตุผลสำหรับการตั้งอาณานิคมใหม่คือ **George Fife Angas** ซึ่งเป็นนายธนาคารแห่งลอนดอน และเจ้าของคู่อเรือ กล่าวว่า

วัตถุประสงค์อันยิ่งใหญ่ของข้าพเจ้าคือการจัดหาสถานที่ที่ลี้ภัยให้แก่พวก **Dissenters*** ที่เคร่งแห่งราชอาณาจักร ซึ่งสามารถปฏิบัติตามคำปฏิญาณต่อหน้าพระเจ้าทั้งในหน้าที่ทางรัฐบาลและศาสนาอย่างเต็มความสามารถ แล้วจัดหาที่ให้กับลูกหลานของชาวนาที่เคร่งซึ่งในที่นั้น เขาอาจจะมีความร่ำรวยซึ่งจะช่วยให้ตั้งรกรากและจัดหาขนมปังให้กับครอบครัวของเขา และท้ายที่สุด ข้าพเจ้าอาจจะเป็นเครื่องมือที่ถ่อมตนในการวางรากฐานระบบการศึกษา และคำสอนทางศาสนาที่สำคัญสำหรับผู้ตั้งรกรากที่ยากจน¹

5.2 การเตรียมก่อตั้งอาณานิคมแห่งใหม่และการแก้ไขข้อบกพร่อง

ในปี 1831 **Wakefield** ได้ทำการประมวลเหตุและผลสำหรับการก่อตั้งอาณานิคมแห่งใหม่ในเรื่องเครื่องอุปโภคบริโภค ในอาณานิคมแห่งใหม่นี้จะมีสิ่งที่จะส่งเป็นสินค้าออกได้มากมาย เช่น ถ่านหิน ไม้ ยาง แก้วสี ปลาเค็ม แมงน้ำ และผลิตภัณฑ์จากการทำประมงปลาวาฬ ในเรื่องปัญหาแรงงาน จริงอยู่ อาณานิคมแห่งอื่น ๆ ของออสเตรเลียประสบความสำเร็จเพราะขาดแรงงาน แต่ในอาณานิคมแห่งใหม่นี้จะมีการรวมแรงงาน ส่วนกฎหมายที่ใช้ก็จะต้องป้องกันการตั้งรกรากมิให้กระจุกกระจาย เพราะการไม่ควบคุมการตั้งรกรากทำให้ **New South Wales** เสื่อมมาแล้ว นอกจากนี้ บทเรียนอีกประการหนึ่งก็คือ **New South Wales** ได้รับความเสียหายอย่างมากจากการที่ได้อำนาจที่เกียจคร้านและชั่วร้าย ซึ่งประชากรเหล่านี้เกือบทั้งหมดไม่มีความคุ้นเคยกับการทำ

* ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามศาสนานิกายที่เป็นของทางราชการหรือของประเทศ

เกมธรรมชาติเลย ประชากรเหล่านี้หน่วยทางการปกครองของอังกฤษได้เป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการอพยพของพวกเขา ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้ เป็นการนำเอาคนที่เลวที่สุดในโรงเลี้ยงคนจนเข้ามาใน **New South Wales** นอกจากนั้น **New South Wales** ยังประสบกับความยุ่งยากในเรื่องอัตราส่วนที่มีผู้ชายมากเกินไป ดังนั้น **Wakefield** จึงเสนอให้เลือกแต่คนหนุ่มคนสาวทั้งสองเพศในอัตราเกือบเท่า ๆ กัน นอกจากนี้ **New South Wales** ยังประสบความยุ่งยากจากการใช้นักโทษ เพราะถึงจะมีนักโทษอยู่แต่ก็ไม่เพียงพอความต้องการ สำหรับอาณานิคมแห่งใหม่จะพองไม่มีนักโทษพวกที่เคร่งศาสนาที่เห็นด้วยกับความคิดนี้

เมื่อหนังสือแสดงโครงการของบริษัท **South Australian Land Company** ตีพิมพ์ขึ้นในปี 1832 ผู้ลงทุนแน่ใจว่ารัฐบาลในอังกฤษต้องการสร้างอาณานิคมเพิ่มขึ้น ได้มีการตั้งราคาที่ดินในราคาต่ำสุดเพื่อให้ที่ดินที่ซื้อไปได้ทำการเพาะปลูกได้เพียงพอ และให้เป็นทีพอใจที่สุดของผู้ตั้งรกราก ผลสุทธิที่ได้จากการขายที่ดินนำมาใช้ในการนำคนที่แต่งงานแล้ว ที่ยังเป็นหนุ่มสาว หรือคนที่มีอายุพอสมควรจะมีครอบครัวได้ทั้ง 2 เพศ ในจำนวนเท่า ๆ กันมายังอาณานิคม การค้าของอาณานิคมต้องเป็นแบบเสรีอย่างแท้จริง พอประชากรชายที่เป็นผู้ใหญ่เพิ่มจำนวนเป็นหนึ่งแสนคน อาณานิคมก็จะต้องมีสภาสูงซึ่งจะเลือกตั้งทุก ๆ ปี โดยให้มีอิสระในการเลือก หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ผู้ตั้งรกรากแรก ๆ ของอาณานิคมแห่งใหม่คือ **South Australia** นั้น ปรารถนาจะมาสร้างดินแดนแห่งใหม่ที่ จะมีสังคมแบบใหม่ ซึ่งเป็นสังคมที่ทำการค้าโดยเสรี มีรัฐบาลที่เป็นอิสระและมีเสรีภาพในทางศาสนา พวกเขาเหล่านี้มีความเชื่อมั่นในการพึ่งตนเอง ต้องการหนีพ้นจากความชั่วร้ายของโลกเก่า จากผู้ที่คอยค้าจุน หนีจากผู้ที่มีอภิสิทธิ์ในสังคมชั้นสูง และสร้างสังคมแห่งใหม่ ซึ่งจะมีเสรีภาพทั้งในค่านิยมธุรกิจ รัฐบาล และอุดมคติทางสังคม และจะไม่เกิดสภาพเศรษฐกิจโง่ ๆ แบบใน **Western Australia** ซึ่งสร้างขึ้นมานิยมแบบแผน นอกจากนั้นพวกเขาต้องการหลีกเลี่ยงความต่ำช้าในเรื่องนักโทษ รัฐบาลที่เข้มงวดและเศรษฐกิจแบบคุกตะราง (prison economy) ของอาณานิคม ทางตะวันออกด้วย²

5.3 การก่อตั้ง South Australia

ตลอดปี ค.ศ. 1832 และ 1833 ตัวแทนของบริษัท, เพื่อน ๆ ของผู้จัดตั้งอาณานิคมอย่างมีระบบ ผู้แก๊งก์วโร และกลุ่มผู้ที่ได้รับความตื่นตัวจากความหวังในภายหน้าที่จะได้มีอาณานิคมสำหรับผู้เคร่งศาสนา ไครองเรียนกระทรวงอาณานิคมเพื่อให้ยอมรับพวกเขาอย่างเป็นทางการ ในที่สุดในปี 1834 รัฐสภาอังกฤษก็ออก พ.ร.บ. ก่อตั้ง South Australia เป็นมณฑลซึ่งได้กล่าวไว้ในอารัมภบทของ พ.ร.บ. ว่าที่ดินที่จะสูญเสียเปล่าและยังไม่ได้ยึดครองซึ่งเหมาะสำหรับการที่จะเอาเป็นเมืองขึ้น ประชาชนของพระจักรพรรดิซึ่งมีทรัพย์สินมากมายก็พร้อมที่จะเดินทางไป และพวกประชาชนเหล่านี้ปรารถนาจะเข้าไปดำเนินการในที่ดินที่อาจจะเสียเปล่าเหล่านั้น พ.ร.บ. ฉบับดังกล่าวก็ได้ดำเนินการกำหนดหน้าที่ของผู้เฝ้าอำนาจสำหรับรัฐบาลของมณฑล โดยยกอำนาจในการควบคุมการยึดเป็นอาณานิคม ให้แก่คณะกรรมาธิการ 3 คน ส่วนการดำรงไว้ซึ่งกฎหมายและความเป็นระเบียบเรียบร้อยให้แก่ชาลวง จะต้องมีการกำหนดราคาขายตัวของที่ดิน และมีการเลือกสรรผู้อพยพอย่างมีระบบด้วย ไม่มีการนำนักโทษส่งไปยังอาณานิคมแห่งใหม่ ภัยวิชันพวกนักแก๊งก์วโร ผู้สร้างอาณานิคมที่มีระบบและพวก Dissenters ต่างก็เป็นคน สนองความคิดเกี่ยวกับ การก่อตั้งอาณานิคม เข้าไปในพระราชบัญญัติในรัฐสภาอังกฤษ

ในตอนแรก ชาลวงแห่งกระทรวงอาณานิคมเลือกกับตัน Hindmarch แห่งราชนาวีผู้ซึ่งกล่าวกันว่าเป็นคนกระตือรือร้น มีอารมณ์ดี ชอบทำแต่สิ่งที่ถูกต้อง กล่าวหาญและอดทนกับความเหนื่อยยาก แม้ว่าคนที่มองเห็นอนาคตจะสงสัย ทางทหารเรือเขาตระเตรียมคนไว้หรือที่จะไปปกครองอาณานิคมที่มีประชากร เป็นคนประเภทที่อุทิศตนว่าจะไม่ทำร้ายซึ่งกันและกันในที่ราบอันอุดมสมบูรณ์ของ South Australia สำหรับข้าราชการผู้อื่น รัฐบาลและคณะกรรมาธิการก็มองหาผู้ศรัทธาในความเท่าเทียมกันด้านศาสนา และศรัทธาในความใจบุญรักเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน หรือแม้แต่นคนที่เข้ากันได้กับอุดมคติของพวกพิวริตันในเรื่องการเป็นคนเคร่ง (upright man) ดังนั้น พวกเขาก็เลือกคนที่อุทิศตัวให้กับการ

ปรับปรุงทางศีลธรรมและปัญหาของมนุษยชาติ เลือกคนที่มีความทะเยอทะยาน ส่วนผู้ตั้งรกรากนั้นก็ได้แก่คนที่มีความฉลาดในทางโลก ข้าราชการทหาร ซึ่งได้ขายสัญญาบัตรของเขาแล้ว นักกวานซื้อที่ดินใน New South Wales และ Van Diemen's Land และพ่อค้าที่อยู่ในเขตเมือง ผู้ที่มีหน้าที่เลือกกรรมการได้รับคำสอนให้มาชักนำผู้ที่มีความสุขุม และขยันขันแข็ง โดยให้คำมั่นสัญญาว่า ความกล้าหาญและความเพียรพยายาม จะทำให้เขามีทรัพย์สินสมบัติของตนเองได้ภายในเวลา 10 ปี ที่ได้เดินทางมาถึง และส่วนคนที่มีความประพฤติเลวจะไม่ได้รับการต้อนรับ

เนื่องจากพวกเขาเป็นหลักการอันสูงส่งและให้ความระมัดระวังในเรื่องเหตุจูงใจมากกว่าที่จะคำนึงถึงผลประโยชน์ทางวัตถุ เขาเหล่านั้นก็ประกาศความตั้งใจว่าจะนำความเจริญมาสู่ชาวพื้นเมือง และจะทำให้ชาวพื้นเมืองยอมรับศาสนาคริสต์โดยด้วยความสมัครใจ และด้วยสันติ จะไม่ขัดขวางการบูชาพระเจ้าในลักษณะที่สงบและเป็นระเบียบ เห็นตัวอย่างได้จากกรณีที่ Angas ได้ให้เงินล่วงหน้าเป็นจำนวน 8,000 ปอนด์แก่พวก Lutherans ที่เคร่งจากปรัสเซียให้มาที่นี้ ซึ่งพวกเขาจะบูชาพระเจ้าได้ตามจิตสำนึก ในขณะที่เดียวกันก็ต้องการผูกมัดพวกเขาในฐานะที่เป็นชาวนาผู้เช่านาทำกิน (tenant farmer) ถึง 30 ปี ฉะนั้นลักษณะที่แสดงความเป็นคนใจบุญและผลกว่าโดยรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสงบสุขด้วยวิธีนี้ พวก Lutherans ชาวเยอรมันก็มาช่วยส่งเสริมอำนาจและอิทธิพลของโปรเตสแตนต์ในอาณานิคมแห่งออสเตรเลีย และจำนวนคนที่เคร่งศาสนาที่มีมากขึ้น

เรือ Buffalo แล่นมาจาก Portsmouth ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1836 ข้าราชการ คณะกรรมการ ผู้ตั้งรกรากและกรรมการ ได้มารวมกันบนชายฝั่งตะวันออกของ St. Vincent's Gulf ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1836 เพื่อไปฟัง Hindmarch กล่าวสามานตัว เช่นเดียวกับที่ข้าหลวงคนก่อน ๆ ปฏิบัติในอาณานิคมแห่งอื่น เขาได้กล่าวว่า เขาจะรักษากฎหมายที่จะคุ้มครองอำนาจและอิทธิพลของชาวโปรเตสแตนต์ในสหราชอาณาจักร

แม้ว่าจะต้องคุ้มครองในหลายประเด็น เพราะอาณานิคมถูกตั้งขึ้นส่วนหนึ่งก็เพื่อพิสูจน์ข้อสมมุติทางโปรแตสแตนท์ที่ว่า คนร่ำรวยจะได้แก่คนที่มีความเข้าใจ และคนที่สร้างความปลอดภัยในสายตาของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ในทันทีที่มีการมาถึง การโต้แย้งก็เริ่มขึ้นแล้ว ระหว่างพวกเฉลียวฉลาดในเรื่องทางโลกกับพวกเกรงกลัวพระเจ้า ระหว่างพวกที่มีคุณธรรมพวกที่เคร่งกับพวกขี้เมา พวกประพาศิทธิคิประเวณี และพวกกล่าวเท็จ นอกจากนั้นข้าหลวงและกรรมาธิการที่พักอยู่ในอาณานิคมที่ทะเลาะวิวาทเกี่ยวกับที่ตั้งของเมืองหลวงในอนาคตและมีการทะเลาะเรื่องข้อกัวย³ การแก่งกำไรในที่คืนก็เริ่มขึ้น ความสัมพันธ์ระหว่างข้าหลวงและกรรมาธิการรุนแรงยิ่งขึ้นด้วยอำนาจที่ถูกแบ่งแยก **Hindmarch** ถูกเรียกตัวกลับ **Gawler** (กรรมาธิการ) เช่นเดียวกันถูกเรียกตัวกลับลอนดอน ในปี 1841 **Grey** เข้ารับตำแหน่งเป็นข้าหลวงและกรรมาธิการประจำอาณานิคมในคราวเดียวกัน และด้วยนโยบายเศรษฐกิจที่เข้มงวดทำนองเดียวกับนโยบายการใช้พรสวรรค์ของคนทีฉลาดในทางโลก ทำให้เขาสามารถนำอาณานิคมพ้นมาจากความยุ่งเหยิงในทางการเงินได้ พระราชบัญญัติที่ ออกโดยรัฐสภาอังกฤษ ในปี 1842 ใ้ยอมมอบอำนาจ (ซึ่งกำหนดไว้ใน พ.ร.บ.) แก่ข้าหลวงและอำนาจของกรรมาธิการให้ในคน ๆ เดียว และช่วยบรรเทาอาณานิคมให้พ้นจากความยุ่งเหยิงในทางรัฐธรรมนูญได้

ตั้งแต่นั้น **South Australia** ก็เริ่มวิธีการแบบที่ยึดถือกันมากกว่าที่จะทำตามนักทฤษฎีที่ตั้งไว้เกี่ยวกับอาณานิคม หรือตามอย่างเสียงสวดและเสียงอ้อนวอนของผู้เคร่งศาสนา ในปี 1840 พวกที่ทำปศุสัตว์ (pastoralists) ไ้สมัครเข้าเป็นสมาชิกเสียค่าใช้จ่ายเพื่อส่งคณะสำรวจเพื่อไปค้นหาเส้นทางสำหรับฝูงสัตว์ ระหว่าง **South Australia** และ **Western Australia Eyre** ได้รับการคัดเลือกให้เป็นหัวหน้าคณะสำรวจ สิ่งแรกที่เขาค้นหาก็คือที่ดินที่มีทุ่งหญ้าที่อุดมเพื่อเลี้ยงสัตว์ในภูมิภาคตอนเหนือ เขาและคณะออกเดินทางในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1840 ในคณะของเขามีชาวพื้นเมืองรวมอยู่ด้วยสองคน ในขณะที่ออกเดินทางสำรวจ คณะของเขาก็ไม่พบที่ที่อุดมด้วยอาหารและน้ำที่จะใช้เลี้ยงฝูงสัตว์ได้ เขาก็เลยเดินทางกลับ และเริ่มค้นหาเส้นทางทางบกไปยังตะวันตกต่อไป ภายหลังจากที่ได้ประสบความสำเร็จกับความเหน็ดเหนื่อยอย่างหนักแล้ว **Eyre**

กับชาวพื้นเมือง ชื่อ **Wylie** ก็ได้เดินทางมาถึง **King George's Sound** ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1841 ณ ที่นี้ **Wylie** ได้รับการต้อนรับอย่างดีจากชาวพื้นเมือง ทำให้ **Eyre** คลายความเห็นคเหน้อยลงได้ **Eyre** ได้แจ้งให้บรรดาสมาชิกที่ส่งเขาไปสำรวจว่า บริเวณชายฝั่งที่เขาพบนั้นเป็นทะเลทรายเสียสิ้น ไม่ใช่ที่คินที่เหมาะสมแก่การทำฟาร์มและปลูกหญ้า และทะเลทรายดังกล่าวนี้ ได้แยก **South Australia** ออกจาก **Western Australia** พอถึงปี 1844 **Charles Sturt** ได้ออกเดินทางเพื่อสำรวจภูมิประเทศในใจกลางของออสเตรเลีย ซึ่งเขาเชื่อมั่นว่ามีที่กว้างใหญ่ ท่ามกลางทะเลทราย แต่เมื่อเขาได้เข้าไปในคอกนในก็ต้องผิดหวังเพราะไม่พบทั้งอาหารและน้ำ และยังพบท้องที่ที่มีทรายเป็นคลื่นเหมือนในทะเล เพื่อนร่วมงานของเขาถึงกับอุทานว่า พระเจ้าโปรดมนุษย์ต้องไม่เคยเห็นภูมิประเทศเช่นนี้มาก่อน **Sturt** รู้สึกผิดหวังมากและพากันเดินทางกลับ **Adelaide** ดังนั้น ประชาชนใน **South Australia** ก็จะต้องทำมาหากินกับที่คินที่เขารู้จักมาแล้ว ซึ่งปรากฏหลักฐานว่า ประชาชนทำการเพาะปลูกไม่สมหวัง กล่าวคือให้ผลล่าช้า และต้องจัดหาสิ่งของอุปโภคและบริโภคมาจาก **Sydney** และ **Van Diemen's Land** ในปี 1837 มีเนื้อที่ทำการเพาะปลูกเพียง 4 เอเคอร์เท่านั้น แม้ว่าจะได้ขายที่ดินไปแล้วถึง 3,700 เอเคอร์ ในปี 1839 ขายที่ดินได้ 170,500 เอเคอร์ แต่ทำการเพาะปลูกในเนื้อที่ 443 เอเคอร์ และเลี้ยงแกะได้ 100,000 ตัว สินค้าเข้าเพิ่มขึ้นในปี 1839 ถึง 346,600 ปอนด์ แต่สินค้าออกมีเพียง 22,500 ปอนด์เท่านั้น⁴

อย่างไรก็ตามในอาณานิคมแห่งนี้ก็มีความก้าวหน้าในด้านอื่น กล่าวคือในปี 1843 ได้เปิดเหมืองทองแดงขึ้นที่ **Burra** ในปีเดียวกัน **J. E. Ridley** ประดิษฐ์เครื่องจักรสำหรับเก็บเกี่ยวซึ่งได้ช่วยลดจำนวนคนงานที่จำเป็นในการเก็บเกี่ยวลง ค่าใช้จ่ายในเรื่องเงินเดือนของผู้ที่มีทรัพย์สินสูงการรายใหญ่ ๆ ก็ลดลงไปค้วย แต่พวกขาวนารายเล็ก ๆ ยังคงเกี่ยวข้าวด้วยมืออยู่ โรงสีแป้งก็ตั้งขึ้นในประเทศเพื่อแก้ปัญหาการขนส่งของขาวนา ขาวนาใน **South Australia** กำลังเป็นผู้นำในทางเกษตรกรรมในออสเตรเลีย ความล้าหลังในอาณานิคมก่อน ๆ มีสาเหตุมาจากการใช้แรงงานกึ่งทาส และการให้ความสำคัญ

แก่เงินทุนและกิจการบริษัทที่ก้าวหน้าด้วยอุตสาหกรรมท่อน้ำสุสต์ว์ (pastoral industry) การที่มีเทศหญิงและชายเท่า ๆ กันทำให้ South Australia พ้นจากความชั่วร้ายในทางสังคม การสร้างสังคมชวานา ซึ่งเป็นสัคส่วนที่ทำให้สังคมอยู่ได้ ช่วยมิคเป้าความกลัวที่ว่า การขยายอิทธิพลในทางการเมืองใด ๆ จะถูกใช้โดยพวกที่ไม่มีทรัพย์สินต่อต้านกับพวกที่มีทรัพย์สิน กลุ่มพวก Dissenters กลุ่มใหญ่ซึ่งได้รับอิทธิพลจากคำสอนของพวก Voluntarys ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับศาสนา พวกนี้ได้เตรียมหนทางไว้เพื่อยกเลิกความช่วยเหลือของรัฐต่อศาสนาใน ค.ศ.1851 ดังนั้น South Australia เป็นผู้บุกเบิกขบวนการสำคัญสองประการ ในประวัติศาสตร์สังคมของออสเตรเลีย คือจะให้ดูเหมือนกับเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วแต่ยังนิยมของเก่าในขณะเดียวกัน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือการที่จะเป็นปฏิวัติที่ปราศจากหลักการ⁵

5.4 การตั้งรกรากที่ Port Phillip

ในขณะที่มีการถกปัญหาเรื่องการก่อตั้ง South Australia ในลอนดอน มีการเคลื่อนไหวกันใน New South Wales และ Van Diemen's Land เพื่อไปตั้งรกรากที่บริเวณ Port Phillip เมื่อต้นปี 1831 Hamilton Hume ซึ่งเคยเดินทางกับ Hovell จาก Sydney ไปยัง Port Phillip ในปี 1824 ได้ทำนายว่าถ้าภูมิประเทศที่ Bass Strait เปิดให้เป็นดินแดนสำหรับคนอพยพมา ก็จะมีสัญญาณให้เห็นได้ชัดกว่า ภายในเวลาไม่นานดินแดนแถบนี้จะเป็นศูนย์กลางของอาณานิคม และเป็นภูมิประเทศที่มีเกาะที่ยิ่งใหญ่แห่งหนึ่งในออสเตรเลีย ใน ค.ศ.1836 Surveyor-General แห่ง New South Wales ชื่อ Thomas Mitchell รายงานว่าเขาได้เดินทางจากแม่น้ำ Murray ไปยัง Portland ตามชายฝั่งไปจนถึงฝั่งตะวันตกของ Port Phillip ซึ่งความอุดมและความมั่งคั่งทางธรรมชาติและไม่มีที่ไหนจะล้ำหน้าได้ เขาข้ามลำธารที่อุดมสมบูรณ์และที่ราบที่ปกคลุมไปด้วยหญ้าที่เขียวชอุ่ม ภูเขาและต้นไม้ใหญ่ ๆ ขึ้นเต็มไปทั่วภูมิภาคแห่งนี้ ๆ อยู่ทางใต้สุดของออสเตรเลียและเป็นที่ยึดกุมสมบูรณ์

ที่สุด เขาเรียกภูมิภาคใหม่แห่งนี้ด้วยความกระตือรือร้นว่า **Australia Felix**
 ในไม่ช้าผู้เสาะหาที่ดินในหมู่พวกผู้ตั้งรกรากใน **New South Wales** คนโต เริ่มเดินทาง
 บกโดยรถบรรทุกของพร้อมกับฝูงสัตว์ เดินตามเส้นทางใหญ่ ผู้ตั้งรกรากพวกใหม่ซึ่งกำลังมาถึง
Sydney เมื่อไต่ทราบรายงานดังกล่าวก็พากันเดินทางมา

ในขณะที่เกี่ยวกับผู้ตั้งรกรากและนักธุรกิจใจใน **Launceston** และ **Hobart**
 ก็พากันถึงผลกำไรในการที่จะตั้งรกรากที่ **Port Phillip** เช่น **John Batman**
 ก่อตั้งสมาคม **Port Phillip Association** และซื้อที่ดิน 100,000 เอเคอร์รอบ ๆ
Port Phillip จากชาวพื้นเมือง โดยตอบแทนผ้าห่ม 20 ผืน มีด 30 เล่ม ขวาน 12 ค้อน
 กระบอกส่องหน้า 10 บาน ตะกร 12 คู่ ผ้าเช็ดมือ 50 ผืน เสื้อเชิรตสีแสด 12 ตัว เสื้อแจ็กเก็ต
 4 ตัว เสื้อสูท 4 ชุด และแบ่งอีก 50 ปอนด์ อีกคนหนึ่งคือ **John Fawcner** เป็น
 ลูกของนักโทษ เมื่อตอนเด็ก ๆ เขาเคยเห็น **Lieutenant-Governor** แห่ง **Van**
Diemen's Land ถือสนับมือในขณะที่นักโทษถูกเขียนชื่อหน้าคอตาเขา เขามองเห็นว่า
Port Phillip เป็นดินแดนที่จะให้โชคลาภ ดังนั้นในปี 1835 ทั้ง **Batman**
 และ **Fawcner** ได้เข้าจับจองที่ดินที่ **Yarra** ที่อยู่ตรงตอนบนของ **Port Phillip**
 และเริ่มก่อการวิวาทว่าใครกันแน่ที่จะเป็นผู้บุกเบิกที่แท้จริงของท้องที่ใหม่แห่งนี้

ในปี 1836 พวกเดินบกจำนวนพอประมาณได้เคลื่อนย้ายมาที่ **Australia**
Felix หรือท้องที่ทางตะวันตกและไปยัง **Port Phillip** เพราะรัฐบาลแห่ง
New South Wales ได้ประกาศว่าภูมิภาคที่ **Port Phillip** เปิด
 ให้มีการตั้งรกรากและแต่งตั้งให้ **Lonsdale** เป็นผู้ปกครอง (**administrator**)
 ดังนั้น ใน ค.ศ. 1839 ข้าราชการชื่อ **Robert Hoddle** วางโครงการสร้างเมือง
 ภายในสี่เหลี่ยมจัตุรัส กว้าง 1 ไมล์ ยาว 1 ไมล์ ถนนสายใหญ่จะแล่นตรงไปทางเหนือซึ่ง
 ทำให้ประชาชนที่จะมาอยู่ในอนาคต พบกับลมเหนือที่ร้อนในฤดูร้อนและลมใต้ที่เย็นในฤดูหนาว
 เมืองที่จะสร้างนี้ชื่อ **Melbourne** ตามชื่อของนายกรัฐมนตรีในอังกฤษ จนถึงปี 1840

มีประชากรถึง 10,291 คนในท้องที่แห่งนี้ และประวัติศาสตร์ของดินแดนแห่งนี้ เริ่มต้นจากเรื่องปัญหาต่าง ๆ เช่น ปัญหาการอพยพ กฎหมายที่ดิน การเนรเทศ การศึกษาและการปกครองตนเอง โดยที่ชุมชนมีความสำคัญพอควร ซึ่งผู้ตั้งรกรากเริ่มออกเสี่ยงภัยในภายหลังแยก **Port Phillip** ออกจาก **New South Wales**

5.5 การอพยพของกรรมกรเสรีและผลกระทบ

ในขณะเดียวกันวิถีชีวิตใน **New South Wales** ถูกครอบงำอย่างมาก จากกรเพิ่มจำนวนของแรงงานเสรีที่อพยพมา และโดยการขยายของอุตสาหกรรมทำปศุสัตว์ ในปี 1831 ภายใต้อิทธิพลของความคิดของนักสร้างอาณานิคมที่มีระบบในเรื่องผลประโยชน์ที่จะได้จากการตั้งรกราก **Lord Goderich** จึงนำราคาขายที่ดินซึ่งต่ำสุดคือ 5 ชิลลิงต่อ 1 เอเคอร์มาใช้ ทั้งนี้เพื่อนำเงินไปจ่ายเป็นค่าเดินทางให้กับผู้ที่อพยพมายัง **New South Wales** และ **Van Diemen's Land** ในระหว่างปี 1835 และ 1840 จำนวนเงินที่ต้องจ่ายและประเภทประชาชนที่สมควรได้รับความช่วยเหลือเพิ่มจำนวนมากขึ้น จึงต้องมีการตั้งกฎเกณฑ์ของการเลือกผู้ที่อพยพ โดยมีระเบียบอย่างคร่าว ๆ กำหนดบุคคลประเภทใดที่สมควรจะได้รับการพิจารณา เนื่องจากมีการวิพากษ์วิจารณ์ว่าการอพยพเป็นการกวาดเอาคนจนออกจากโรงเลี้ยงคนจน ก็เลยมีการนำเอาระบบเงินอุดหนุน (**bounty system**) มาใช้ในปี 1835 ตามระบบนี้เงินค่าเดินทางจะจ่ายให้กับผู้อพยพที่มีใบรับรองว่าเป็นคนประพฤติดี ลงนามรับรองโดยพระและประชาชนที่เป็นที่เคารพ และมีหลักฐานว่าจะต้องเป็นคนที่มีอายุตามกฎหมายเท่านั้น

5.5.1 ผลกระทบคนแรงงาน

ระหว่าง ค.ศ. 1831 และ 1850 ผู้อพยพมากกว่า 2 หมื่นคนได้เดินทางมายังอาณานิคมออสเตรเลีย ภายใต้โครงการรัฐบาลและเงินสนับสนุน ดังนั้นการอพยพมาช่วยบรรเทาความคับคั่งในอังกฤษได้ ส่วนในอาณานิคมระบบอพยพ (**immigration systems**) ทำให้เกิดความเคียดแค้นและหาวกแล้ว กล่าวคือ ผู้ว่าจ้างในเขตเมืองและผู้ตั้งรกรากในเขต

ชนบทรู้สึกหวาดกลัวจากคุณสมบัติของแรงงานอพยพ ผู้ตั้งรกรากเห็นว่าผู้อพยพไม่ค่อยเต็มใจที่จะออกจากเขตเมือง ในขณะที่นักโทษถูกบังคับให้ทำงานหนักและอยู่กับป่าที่เปล่าเปลี่ยว ผู้อพยพจะรู้สึกชะงักที่จะต้องจากเขตเมืองหรือถ้าเขาเข้าไปในท้องที่ตอนใน ๆ เขาก็จะเดินหนีกลับไปยังตัวเมืองอย่างรวดเร็ว แม้ใครจะมาชักชวนหรือข่มขู่ก็ไม่ยอมกลับมาทำงานตามสัญญา ในปี 1840 กว่า ๆ **Caroline Chisholm** ภรรยาของข้าราชการทหารชาวอินเดียคนหนึ่งได้อพยพเข้ามา เพื่อมาเป็นแรงงานให้ผู้ตั้งรกราก ผู้อพยพหญิงที่เป็นเด็กเลี้ยงแกะระยะนี้จะเดินทางจากเมือง **Sydney** ข้ามประเทศมายังท้องที่ที่ห่างไกลออกไปยิ่งขึ้น

ผู้ตั้งรกรากยังเห็นว่า การที่ให้ค่าจ้างสูงขึ้น ทำให้พวกคนงานเสรีใช้เงินทองกันสุรุ่ยสุร่ายในโรงดื่มตามป่า หรือไม่ก็ใช้เงินซื้อที่ดินและทำให้แรงงานในตลาดกว้างลง ความต้องการคนงานในท้องที่ต่าง ๆ ก็ไม่รู้จักเพียงพอ ข้อเท็จจริงใญ่ถูกนำไปเขียนโดยผู้ตั้งรกรากคนหนึ่งเมื่อต้นปี 1840 เศษ ๆ ว่า "เราต้องมีแรงงานในรูปแบบต่าง ๆ คือแรงงานอิสระ ถ้าหากเราหาได้ ถ้าไม่มีก็เป็นแบบแรงงานนักโทษ (Prison Labour) และถ้าหากล้มเหลวทั้งถูกใช้แรงงานกุดี (Coolie Labour)⁶

5.5.2 ผลกระทบทางศาสนา

เป็นที่แน่นอนโครงการผู้อพยพทำให้เกิดความตึงเครียด ช้ำช้ำระหว่างโปรเตสแตนต์และแคทอลิกใน **New South Wales** และ **Van Diemen's Land** ผู้อพยพชาวไอริชได้นำวิธีการดำรงชีวิตและคุณค่าเช่นเดียวกับพวกนักโทษชาวไอริชเข้ามา ไม่มีคำชักชวนใด ๆ ในโลก ที่จะทำให้พวกเขาต่อต้านความประสงค์หรือความคิดเห็นของพระของพวกเขาคือ ในเมื่อเขาได้พิจารณาแล้วว่าการล้างบาปของเขาขึ้นอยู่กับความสมัครใจของพระ พวกเขาได้นำมาซึ่งความวิญญูที่คนจนมีซึ่งกันและกัน แม้ในสิ่งที่ไม่มีความสัมพันธ์กันและนำเอาความเมตตาจากศาสนาสำหรับคนจำนวนมากที่เขาได้เรียนรู้จากพระเจ้าของเขา พวกเขาได้นำมาซึ่งความทรงจำในประวัติศาสตร์อันเศร้าสลด และมีความเชื่อว่าจะไม่มีความยุติธรรมสำหรับชาวแคทอลิกในศาล ซึ่งมีพวกโปรเตสแตนต์ที่มีอำนาจอยู่ และมีความเห็นว่าพวกโปรเตสแตนต์

ตลอดวงประชาชนด้วยการกล่าวเท็จ ทรมาน การลอบวางเพลิง การขโมย การทำลายและแม้แต่การฆาตกรรมนั้นเป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ พวกพระแคทอลิกก็เศร้าสลดและตกใจจนพวกศาสนิกทั้งหลายว่าอย่าทำอันตรายต่อการช่วยเหลือวิญญาณให้พ้นจากอบายมุช ด้วยการอาฆาตเลย แม้ว่าอาณานิคมในออสเตรเลียและอเมริกา จะเป็นสถานที่ที่จะรักษาอย่างดีที่สุดที่ชาวอังกฤษค้นพบสำหรับชาวไอริชที่ไม่เคารพกฎหมาย สังคมอาณานิคมกลายเป็นที่ประจันหน้ากันระหว่างแคทอลิกและโปรเตสแตนท์?

ในขณะที่พวกโปรเตสแตนท์ที่เป็นชาวอังกฤษและสกอตแลนด์และแม่แต่ชาวโปรเตสแตนท์ไอริชู้คิดว่า การสร้างความมั่งคั่งทำได้อย่างไร เข้าใจกฎหมายแห่งเศรษฐกิจการเมือง และมองเห็นความเกี่ยวข้องของระหว่างคนเครื่องสำอางกับคนที่ประสบความสำเร็จ ส่วนพวกไอริชู้ความลับของการทำบุญกุศล ความเมตตาและความพร้อมเพียงกัน ในสหราชอาณาจักร ชาวไอริชมีความเป็นอยู่ในสภาพตกรอกโสมมและยากจน ซึ่งมีสาเหตุมาจากส่วนหนึ่งมีความรู้สึกต่อต้านและรังเกียจคนอื่น ๆ อีกสาเหตุหนึ่งมาจากความศรัทธาในศาสนาของเขา ใน New South Wales และ Van Diemen's Land พวกไอริชประจันหน้ากับศัตรูเก่าแก่ (traditional enemies) ของเขาคือ ศัตรูเก่าแก่นั้น ค้ำความมั่งคั่งในฐานะของผู้ประสบความสำเร็จได้บอกพวกเขาว่า ความสำเร็จของพวกเขาขึ้นอยู่กับความร่วมมือของอังกฤษ เข้ากับศาสนาโปรเตสแตนท์ อย่างไรก็ตามพวกโปรเตสแตนท์รู้สึกหวาดกลัวด้วยเกรงจำนวนฐานการดำรงชีพจะถูกทำให้ต่ำลงโดยคลื่นของผู้อพยพที่เป็นเสรีชนแคทอลิกจากไอร์แลนด์ หรือจิตใจของพวกโปรเตสแตนท์ที่บิดเบือนและเสื่อมทรามด้วยการปฏิบัติทางศาสนาที่เชื่อถือผีสามและการบูชาแบบหลงไหล

5.6 การเนรเทศนักโทษและทัศนคติเกี่ยวกับนักโทษของบุคคลกลุ่มต่าง ๆ

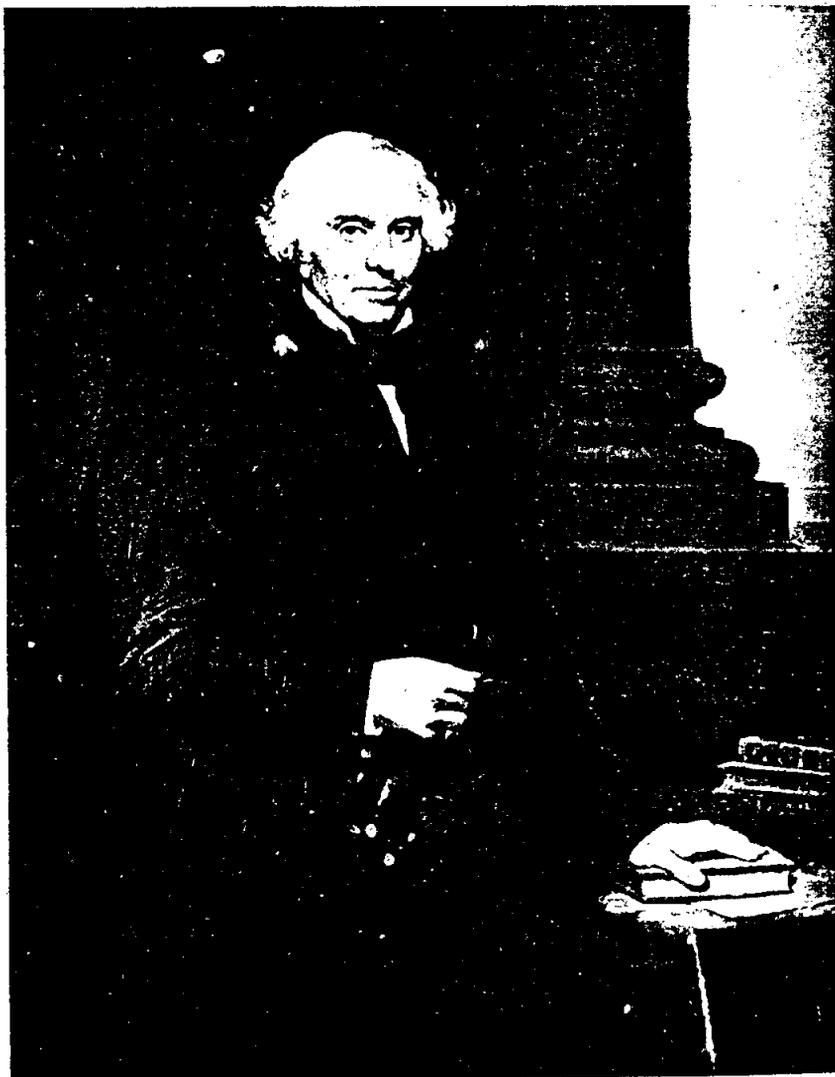
ในปี 1830 เศษ ๆ ปัญหาใหญ่ที่ถกเถียงกันคือการเนรเทศมายังอาณานิคมในอนาคต ทั้งนี้เพราะมีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นคือ ใน ค.ศ. 1835 นักโทษจำนวน 5 คน ในเขตท้องที่ของ Major Mudie ที่ Castle Forbes ซึ่งถูกไล่ไปอย่างสิ้นหวังและถูกโยยอย่างหนักพวกนี้ไต่ถึงผู้จัดการและหลบหนีเข้าไป หลังจากที่เขาถูกจับถูกสอบสวนและพบว่าผิดจริง เมื่อ

ผู้พิพากษาเรียกตัวมาเพื่อแจ้งให้ทราบว่าจะทำไมจึงตัดสินลงโทษ พวกเขาก็ตอบอนุญาตเปิดห้องที่ถูกเขียนเป็นแนวเลือกออกซิเจน ๆ ให้ศาลดู ซึ่งเป็นการทรมานที่เขาต้องทน ประชาชนในศาลต่างก็มองเห็นความหวาดกลัว และพวกคนใจบุญก็รู้สึกเช่นเดียวกัน แต่ผู้ที่มีความเห็นว่าการโบยเป็นสิ่งน่ารังเกียจนั้นมีเพียงจำนวนน้อย และพวกนี้ไม่สบายใจ เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีเหตุมาจากการรับใช้และความเสื่อมเสียของระบบนักโทษ มีพระแคชเชอร์ชื่อ

Reverend W. Ullathorn เขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า

เราโคกระทำสิ่งอื่นไม่ก็และที่พระเจ้าไม่โปรด เราโคกระ
เอาที่ดินอันกว้างใหญ่ของพระเจ้า และทำเป็นหลุมรับของโสโครก
(แหล่งรับความชั่วร้าย) (cess-pool) เราโคกระเอามหาสมุทร
ซึ่งล้อมโลกและทำเป็นร่องน้ำไหล เราโคกระ กากขี้ตะกอนลงไป
กากขี้ตะกอนของมนุษย์ ในที่สุดก็จะหนักและเต็มแน่น เราโคกระสร้าง
ชาติของอาชญากรรม และจะกลายเป็นโรคติดคอ (ถ้าหากไม่จัดการ
อย่างใดอย่างหนึ่งเสียโดยเร็ว) และระบาคไปยังประชากรทั้งโลก
..... การที่จะขจัดโรคระบาคที่ร้ายกาจนี้ให้พ้นไปจากโลกได้ ต้อง
อาศัยเอาพิษของมนุษยชาติทั้งหมด 8

อย่างไรก็ตามมิใช่หน้าที่ของบรรดาผู้นำผู้ตั้งรกรากที่จะถกปัญหาเกี่ยวกับอนาคตของระบบนักโทษ พวกเขาคงจะถกปัญหาเกี่ยวกับความสำเร็จและล้มเหลวในเรื่องที่มาของแรงงานเท่านั้น นับแต่บัดนั้นจนกระทั่งถึงกลางปี 1830 เศษ พวกเขายังหลายก็เตรียมตัวออกนอกห้องสภาพต่าง ๆ ของแรงงานนักโทษ ซึ่งได้แก่ การโจรกรรม การเสพยา นเมา และความสกปรกในค่านศีลธรรมของครอบครัวเหล่านั้น เพราะว่า แรงงานนักโทษราคาถูก และสามารถบังคับให้ทำงานที่คนงานเสรีทำไม่ได้ ในปี 1840 ผู้ตั้งรกรากอิสระที่มั่งคั่งบางคนใน New South Wales สงสัยว่าระบบการเนรเทศจะเป็นการให้แรงงานที่มีประสิทธิภาพหรือไม่ ในปี 1835 รัฐบาลอังกฤษมีคำสั่งให้รัฐบาลแห่ง New South Wales จ่ายเงินสำหรับงานค่านตำรวจ และให้เปลี่ยนเป้าหมายของการใช้เงินที่ได้จากที่ดิน กล่าวคือ เงินจำนวนหนึ่งผู้ตั้งรกรากเชื่อว่าจะต้องใช้สำหรับจ่ายค่าเดินทางให้กับผู้อพยพ กลับต้องนำมาใช้จ่ายในเรื่องระบบนักโทษเสีย

JAMES MACARTHUR

Portrait by an unknown artist at Camden Park

ในปี 1840 James Macarthur บุตรชายของ John Macarthur ได้บอกกับสภาสูงแห่ง New South Wales ว่า ชาวอาณานิคมผู้ต้องการแรงงาน ได้รับความเดือดร้อน เพราะการใช้เงินได้ใช้ไปจากเจตน์จำนงเดิม เขากล่าวต่อ อีกว่าแรงงานอิสระย่อมเป็นที่ชอบมากกว่าแรงงานนักโทษ เพราะแรงงานอิสระก็ย่อมเป็นที่ชอบมากกว่าแรงงานทาส เพราะแรงงานทาสเป็นแรงงานที่ไม่ให้ผลกำไร การใช้เงินจากเจตน์จำนงในการใช้เงินที่ได้จากการขายที่ดิน (land fund) ก็กักมันไว้ให้พวกเขา นำคนงานเสรีเข้ามา เขาเข้าใจว่าการเนรเทศนักโทษเคยเป็นสิ่งที่ เป็นประโยชน์ต่ออาณานิคม กล่าวคือ แรงงานนักโทษไควางรากฐานของอาณานิคมและสร้างความมั่งมีให้กับผู้ตั้งรกราก แต่ในปี 1840 ก็ก่อสร้างสิ่งสำคัญในทางประวัติศาสตร์ไว้: อาณานิคมปัจจุบัน ไคมาถึงจุดแห่งความมั่งคั่ง ขอบเขตแรงงานนักโทษ ซึ่งสามารถทำให้ประเทศแห่งนี้มีประชากรเป็นคนมีอิสระ เสรีภาพและมีคุณธรรม ผู้ตั้งรกรากที่มั่งคั่งไม่ทุกคนที่เห็นด้วยกับ Macarthur พวกเขา ยังเชื่อว่าอนาคตของพวกเขาขึ้นอยู่กับการใช้นักโทษ พวกเขาโต้แย้งว่าระบบการเนรเทศ และการกำหนดหน้าที่ (assignment) ให้ เป็นวิธีที่ดีที่สุดทางมนุษยธรรมและการ ลงโทษแบบคักนิสีย ผู้ป้องกันที่เผ็ดร้อนที่สุดใน เรื่องการเนรเทศนักโทษคือ William Charles Wentworth ผู้ซึ่งกลายเป็นเจ้าของที่ดินรายใหญ่ที่สุดรายหนึ่ง ใน New South Wales⁹

ตรงกันข้ามกับการถกเถียงในอังกฤษ เกี่ยวกับอนาคตของการเนรเทศซึ่งให้ความสำคัญในค่านความสำเร็จและความล้มเหลว ในเรื่องการลงโทษและคักนิสียพวกนักโทษ ในระหว่าง ค.ศ. 1837-1838 คณะกรรมาธิการแห่ง House of Commons ได้ร่วมเดินทาง ไปกับการเนรเทศภายใต้ประธานชื่อ Sir William Molesworth ทำการตรวจสอบระบบนักโทษ รายงานว่าการเนรเทศไม่ไคผลเลยในการที่จะยับยั้งการประกอบ อาชญากรรม แต่กลับไคผลในการฉ้อราษฎร์บังหลวงในหมู่พวกที่มีหน้าที่ลงโทษนักโทษ พวกคณะกรรมาธิการพบว่าสิ่งเหล่านี้ไคฝังคิอยู่ในระบบแน่นอนหนา มาก ฉะนั้นจึงไม่มีประโยชน์ในการที่จะ

ปรับปรุง เขายังกล่าวเพิ่มเติมว่าสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในระบบนั้นเป็นความชั่วร้ายอันร้ายกาจและยังคงเป็นสิ่งคมที่ขยายกว้างและดำเนินต่อไป ดังนั้นคณะกรรมการจึงได้เสนอแนะว่าการเนรเทศไปยัง New South Wales และเนรเทศไปยังท้องที่ Van Diemen's Land จะต้องสิ้นสุดให้เร็วที่สุดเท่าที่จะปฏิบัติได้¹⁰

ในปี 1840 รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศคือ Lord John Russell บอก House of Commons ว่า "การกำหนดหน้าที่" ไม่ต่างอะไรกับระบบทาส เพราะมันเป็นการส่งคนที่ประกอบอาชญากรรมเข้าไปเป็นทาสในอาณานิคมนักโทษ ที่ใดที่มีทาสที่นั่นก็ย่อมมีความชั่วร้ายในระบบทาสด้วย ทางฝ่ายหนึ่งอยู่ในฐานะที่ไม่เป็นอิสระ ถูกกระชกความกลัว ความต้องการที่จะล้างแค้นและความมูลเหตุจูงใจทุกอย่างที่ทำให้ธรรมชาติของมนุษย์ต่ำทราม แต่อีกฝ่ายหนึ่งก็เป็นเจ้านายที่ถูกเปิดเผยให้เห็นว่าเหตุจูงใจต่าง ๆ ก็ต่ำทรามเท่า ๆ กับความเป็นทวารชนทำตามอำเภอใจ หยิ่งยะโสและทำตามใจตน เขาคิดว่า "ระบบการกำหนดหน้าที่" ไม่ควรจะมีอีกต่อไป ด้วยเหตุผลเหล่านี้ในปี 1837 ข้าหลวงใหญ่แห่ง New South Wales ได้รับคำสั่งให้เตรียมหนทางที่จะยกเลิก "การกำหนดหน้าที่" ซึ่งจะมีแนวโน้มทำให้เสื่อมเสียทั้งผู้เป็นนายและเป็นทาสมากกว่าความชั่วร้ายที่มาถึงระบบการเนรเทศ จากรายงานของคณะกรรมการเนรเทศ ว่าระบบเนรเทศไม่ได้เป็นการข่มขืนอาชญากรรมไค้ย้าให้รัฐบาลอังกฤษ มีคำสั่งให้ยกเลิก "การกำหนดหน้าที่" ใน New South Wales และใน Van Diemen's Land ใน ค.ศ. 1839 และต่อมาในปี 1840 ก็มีการยกเลิกการเนรเทศมายัง New South Wales

เมื่อข่าวดังกล่าวมาถึง Sydney ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1840 ผู้ตั้งรกรากที่มีสติปัญญาและพวกกรรมกรเสรีก็เฉลิมฉลองชัยชนะท่ามกลางความคิดเรื่องศีลธรรมจรรยา แม้ว่าผู้ตั้งรกรากอื่น ๆ ตะโกนว่าคนกลุ่มนี้จะไม่กลัวอาชญากรรมที่โค่นล้มไหลเข้ามาหรอก แต่จะกลัวการแทรกแซง เรื่องการผูกขาดแรงงานต่างหาก Bishop ของนิกาย

Anglican แห่งออสเตรเลีย ชื่อ William Broughton แสดงความยินดีกับบุคคลที่เกิดในอาณานิคม ที่โคซจิกเอาสิ่งที่น่าฉงนออกไปแล้ว ใน Hobart การตัดสินใจที่จะดำเนินการเนรเทศต่อไปยัง Van Diemen's Land ก็ไม่ได้ทำให้เกิดความกลัว หรือเกิดความขุ่นเคืองในทางศีลธรรม ทั้งนี้เพราะนักโทษยังคงสร้างความมั่งคั่งให้กับชุมชนอยู่ เมื่อมีประกาศเลิกเนรเทศนักโทษไปยัง New South Wales จึงได้ทำให้เกิดมีนักโทษจำนวนเหลือเฟือใน Van Diemen's Land อย่างไรก็ตามยังมีผู้ตั้งรกรากที่ร่วมกับอนุศาสนาจารย์และคนใจบุญทั้งหลายยังรู้สึกหวาดกลัว ณ บริเวณท้องที่ Sodom และที่ Gomorrah

5.7 กฎหมายที่ดินและปฏิกิริยาของผู้ตั้งรกรากตามท้องที่ต่าง ๆ

ตลอดปี 1830 เศษ อย่างไรก็ตาม ความโกรธแค้นและความขุ่นเคืองทั้งใน New South Wales และ Van Diemen's Land ก็มุ่งต่อต้านกฎหมายที่ดินที่รัฐบาลอังกฤษได้ออกมา ในต้นปี 1826 รัฐบาลอังกฤษได้พยายามแก้ไขข้อพิพาทที่วิจารณ์ในเรื่องความลำเอียง เลือกที่รักมักที่ชัง และการฉ้อราษฎร์บังหลวง ซึ่งเกิดมาจาก "ระบบการให้ที่ดิน" (land-grant system) รัฐบาลอังกฤษจึงได้นำเอา "ระบบการขายที่ดิน" (land sales) มาใช้ในปี 1831 พวกเขาทั้งหลายก็แน่ใจว่าการเอา "ระบบการให้ที่ดิน" กับ "การขายที่ดิน" มารวมกันไม่ประสบความสำเร็จในการทำให้เจ้าของที่ดินใช้ที่ดินของเขา หรือการห้ามการกระจายการตั้งรกราก พวกเขาทั้งหลายก็ระมัดระวังเช่นกันในการที่พวกเขาได้รับการปลดปล่อยจะเล่นงาน เพราะระบบที่เป็นอยู่ให้ประโยชน์กับผู้พวยพวยที่มีเงินทุนมากกว่าที่จะให้ประโยชน์กับผู้ที่เกิดในอาณานิคม เพื่อลดการกระจายการตั้งรกราก เขาทั้งหลายได้กำหนดเขตแดนลงไป ใน ค.ศ. 1826 ว่า การตั้งรกรากนอกเขตแดนเหล่านี้ถือเป็นสิ่งผิดกฎหมาย และเขตแดนเหล่านี้มากำหนดอีกครั้งใน ค.ศ. 1829 แต่เส้นทางบนแดนที่นั้นได้พิสูจน์ว่าไม่สามารถจะยับยั้งการกระจายการตั้งรกรากได้อีกเช่นกัน

เพื่อเป็นการส่งเสริมให้มีการเพาะปลูกและให้ความสำคัญในการตั้งรกรากและเพื่อป้องกันไม่ให้
 กรรมกรเป็นเจ้าของที่ดินรวดเร็วนัก Lord Goderich ได้นำเอาวิธีการขายที่ดิน
 พระมหากษัตริย์ (crown Land) ในราคาที่น่าเศร้าต่ำสุด 5 ชิลลิงต่อ 1 เอเคอร์ในปี 1831
 พอลถึงปี 1838 โดยที่เชื่อว่าการขายที่ดิน 5 ชิลลิง ต่อ 1 เอเคอร์นั้นเป็นการควบคุมไม่เพียงพอ
 ที่จะป้องกันการกระจายการตั้งรกราก ดังนั้น Lord Glenelg ขึ้นราคาต่ำสุดเป็น 12
 ชิลลิง และในปี 1842 Lord Stanley ได้นำราคาต่ำสุดอันใหม่คือ 1 ปอนด์ต่อ 1
 เอเคอร์มาใช้

ผู้ตั้งรกรากไม่พอใจต่อระบบที่โง่เขลาและไม่มีความยุติธรรมดังกล่าว ผู้ตั้งรกราก
 กล่าวว่าคนงานก็ไม่ได้รับการป้องกันจากการเป็นเจ้าของที่ดิน และกฎหมายที่ดินก็ไม่ได้แก้ปัญห
 การกระจายการตั้งรกราก นอกจากนั้นผู้ตั้งรกรากได้จ่ายเงินให้เป็นค่าเดินทางแก่ผู้อพยพ
 ซึ่งกลับมาทำงานในเขตเมือง สำหรับผู้ตั้งรกรากที่ Port Phillip บ่นว่ารายได้ที่ได้
 จากการขายที่ดินในเขตท้องที่ของพวกเขา ถูกนำไปใช้เพื่อนำผู้อพยพมายังท้องที่ที่ตั้งรกราก
 ใน New South Wales ที่ซึ่งผู้ตั้งรกรากที่มีอำนาจและสมาชิกของตระกูลขุนนางอันเก่าแก่
 แห่ง New South Wales ได้แย่งฉวยเอาแรงงานทั้งหมดไป เป็นผลให้ผู้ตั้งรกราก
 ใน Port Phillip เริ่มก่อกวนเพื่อขอแยกจาก New South Wales
 ส่วนผู้ตั้งรกรากใน Port Phillip กล่าวว่าสูญเสียรายได้จากการขายที่ดิน
 ใน Port Phillip พวกกันรวมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเพื่อมุ่งที่จะร้องขอการ
 ปลดครองตนเองจากลอนดอน ในสาขาของพวกเขา รัฐบาลอังกฤษได้ทำผิดอย่างมากในเรื่อง
 การเนรเทศ การอพยพและกฎหมายที่ดิน ปัญหาดังกล่าวจะหมดไปถ้าเขาได้เข้าไปมีอิทธิพล
 รักษาอำนาจในทางเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งหมายถึงการเปลี่ยนมืออำนาจทางการเมืองจาก
 ลอนดอนมาสู่พวกเขาเอง

ผู้ตั้งรกรากในเขตท้องที่ที่อยู่ไกลออกไปก็ยังคงคิดอยู่เสมอว่า ราคาที่ดินสูงเกินไป
 สำหรับพวกเขาที่จะสะสมที่ดินให้ได้มาก ๆ ในขณะที่กฎเกณฑ์สำหรับการเช่าและเรื่องขอใบอนุญาต

ไม่ได้ให้สวัสดิภาพในเรื่องการเช่าแก่เขาเลย จนกระทั่งถึงเวลาที่เขาเรียกร้องสวัสดิภาพนี้ เขาก็ไม่ได้มีความประสงค์ที่จะสร้างความเจริญให้กับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ให้กับการสร้างบ้าน โรงเรียนหรือโบสถ์ เขาโต้แย้งว่ากฎหมายที่ดิน รับผิดชอบต่อความป่าเถื่อนในป่าออสเตรเลีย กฎหมายที่ดินยังรับผิดชอบแต่สิ่งที่ซัดถันในสมัยนั้น กล่าวคือคนที่มีสัญญาเช่าหรือใบอนุญาตที่มีอายุ 1 ปี กลับมีความมั่งคั่งในที่ดินใน New South Wales ใน Van Diemen's Land ใน Swan River และภายหลังปี 1836 ก็ที่ South Australia พวกเขาทั้งหลาย จะต้องเป็นหลักของกฎหมายและระเบียบและเป็นรองในสังคม แต่การที่พวกเขาไม่มีสวัสดิภาพในเรื่องการเช่าอย่างมาก บังคับให้พวกเขาตำราอย่างป่าเถื่อน ดังนั้นในสังคมซึ่งไม่มีความรู้เรื่องขนบธรรมเนียมในทางการเมือง และไม่ได้ล้อมรอบคอบอนุสาวรีย์ในอดีตกาล คนที่เรียกร้องอำนาจและความมั่นคงก็จะผูกแน่นถึงการปฏิบัติ ผู้ตั้งรกรากใน Swan River เชื่อว่าอาณานิคมของพวกเขา ถูกทำลายโดยพวกนักเศรษฐศาสตร์ทางการเมืองและกลุ่มพวก Whig ที่ไร้ความสามารถ พวกชนชั้นกรรมกรก็ไม่มีความสุขที่ท้องปฏิบัติตามกฎหมายที่ดินในเรื่องราคาต่ำสุด เพราะราคาสูงเกินไปสำหรับเขา ที่จะนำเงินที่เก็บได้มาลงทุนในเขตที่ดินที่มีขนาดใหญ่มากที่จะช่วยเขาคำรงชีวิตอยู่ได้ ดังนั้นพวกผู้มีศีลธรรมก็พากันสิ้นศรัทธาด้วยความสลอกใจเมื่อเห็นพวกคนงานในป่า (bush workers) พากันใช้เงินอย่างสุรุ่ยสุร่ายในกระท่อมขายเหล้าแทนที่จะนำไปลงทุนในที่ดิน

5.8 Squatters

เหนือสิ่งใด ที่ดินเป็นที่มาของความมั่งคั่ง เช่นเดียวกับเป็นหนทางที่นำมาซึ่งความเคารพนับถือและเกียรติยศ สิ่งที่น่าใฝ่ฝันถึงมากที่สุด เป็นที่รู้จักกันมากที่สุดและขางที่ตีให้ค่าโรงงามที่สุด ไค่แก่หญ้าที่ให้แกะกินในที่ดินของพระมหากษัตริย์ ผู้ครอบครองต้องตอบแทนด้วยค่าธรรมเนียมค่าเช่า หรือใบอนุญาตเป็นรายปี ผู้ที่ทำเช่นนี้คือพวก Squatters ในความคิดทั่ว ๆ ไป Squatters เป็นคนที่มีความสุข อยู่ห่างไกลจากสิ่งต่าง ๆ ของโลก มีชีวิตอยู่ในทุ่งหญ้าที่สงบ และร่ำรวยขึ้นมาโดยไม่มีสิ่งกวนใจหรือความลำบากมากมาย ในขณะที่เขา

พิจารณาและพอกพอกใจกับการขยายพันธุ์แกะของเขา ได้มีช่วงระยะเวลาหนึ่งที่พวกเขาบังคับขึ้นอย่างรวดเร็วจนโดยใช่แรงงานของนักโทษที่ราคาถูกซึ่งทำให้ต้นทุนถูก และบังคับโดยการขายขนแกะในลอนดอน แต่ในทศวรรษกลางปี 1830 เศษ ๆ ภูมิภาคมีคนมาตั้งรกรากหนาแน่นขึ้น ทำให้พวกเขา Squatters ต้องไล่คนฝูงแกะเข้าไปตอนในถึง 300-400 ไมล์ เขาได้สร้างทุ่งกว้างสำหรับเลี้ยงสัตว์ (run) ในท้องที่ใหม่ ซึ่งเพิ่งจะค้นพบโดยผู้สำรวจ เช่น ท้องที่ New England ท้องที่ Darling Downs ที่ราบ Bathurst ที่ราบ Goulburn และท้องที่ทางตะวันตกของ Port Phillip

พวกเขา Squatters สามารถได้รับความสะดวกในทางการเงินจากธนาคารหรือจากพ่อค้า หรือคนที่มั่งมีเงินทุนพอเพียงที่จะลงทุนในกิจการของเขา บางคนก็เป็นหุ้นส่วน และบางคนทำงานเป็นทิวแทน และผู้จัดการให้กับคนในเมืองหรือคนที่มั่งมีที่กินในท้องที่ที่ตั้งรกราก พวกเขา Squatters มีที่มาทางสังคมที่แตกต่างกันมาก เช่นเดียวกับที่มาของเงินทุน บางคนเป็นผู้ที่อังกฤษที่ได้รับการศึกษาจากโรงเรียนที่ดีที่สุดและวิทยาลัยที่ดีที่สุดและเกิดในตระกูลที่ร่ำรวยมีเกราะของอัศวินแขวนอยู่ คนอื่น ๆ ก็มักเป็นพวกพ่อค้าหรือชาวนาที่ประสบความสำเร็จ ผู้ซึ่งมาถึง New South Wales หรือ Van Diemen's Land ในฐานะที่ซาคแลน และต่อมาบังคับขึ้นเพราะความเพียรพยายามของเขา และมีคนอื่น ๆ อีกเป็นลูกของนักโทษ และยังมีพวกที่เป็นข้าราชการระดับกรมการเมือง ผู้ที่ได้รับแรงจูงใจจากอาณานิคม—ออสเตรเลีย โดยสัมปทานพิเศษในเรื่องกฎหมายที่ดินให้กับข้าราชการในกองทัพบกและทัพเรือ

5.8.1 การดำเนินชีวิต

พวกเขา Squatters ดำเนินชีวิตด้วยการเอาสัมปทานบรรทุกพร้อมกันฝูงสัตว์และคนงานของเขาและบางทีก็เอาภรรยาไปด้วยออกเดินทางเข้าป่า เขาเดินทางเกือบทุกแห่งในประเทศซึ่งไม่มีแม่แต่ทางเคินหรือถนน บางครั้งเขาก็ต้องข้ามห้วยลึก ทรบรทุกก็แล่นตกลงไปและต้องใช้วัวคอยลากขึ้นมา บางครั้งพวกนี้ ต้องหยุดเดินทางเพราะแม่น้ำท่วมเอ่อหรือไม้กีดขวาง ซึ่งพวกเขาจะผ่านไปได้อีกก็ต่อเมื่อเขาเอาของออก บางครั้งทรบรทุกของก็จมลงไป

ในโคลนตมและบางครั้งพวกวัวและคนก็ต้องเผชิญกับแมลงวันและฝุ่น ในวันที่อากาศดีพวกเขาจะเดินทางได้ 12 ไมล์ แต่ในวันที่อากาศไม่ดีเขาจะเดินทางได้เพียง 3 หรือ 4 ไมล์เท่านั้น ดังนั้นการเดินทางไปหาทุ่งกว้างเลี้ยงสัตว์ใช้เวลาถึง 40-60 วัน

ภายหลังจากที่ได้เลือกทุ่งเลี้ยงสัตว์แล้ว ผู้เป็นนายและคนงานต่างก็สร้างกระท่อมง่าย ๆ ขึ้น ขุดลงไปข้างเขาเพื่อทำห้องเย็น เก็บอาหารและสร้างเครื่องกีดขวางไว้ภายใน จะผูกฝูงสัตว์เอาไว้ในตอนกลางคืน เพื่อป้องกันสัตว์ป่ามารบกวน ผู้เป็นนายหรือผู้จัดการจะเดินทางเป็นเวลานาน เพื่อไปอ้างสิทธิ์เกี่ยวกับทุ่งแห่งนั้นแก่กรมที่ดินและจ่ายค่าธรรมเนียม ค่าเช่าหรือค่าอนุญาต คนเลี้ยงแกะก็ดูแลแกะ ใช้เวลาในการอ่านหนังสือถ้าพวกเขาเป็นพวกที่สนใจหรือรอบรู้ในวิชา เล่นฟันพวกซาวยิว หรือไม้กีมัสมุราที่โรงชายเหล่าที่ไกลที่สุด ซึ่งเป็นที่ที่พวกเขาได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่น

ยามเย็นที่กระท่อมกลางป่า จะมีการสนทนาที่สนุกสนานและมีความรื่นเริง ผู้สังเกตการณ์คนหนึ่งกล่าวว่า จำนวนคนเลี้ยงแกะและคนงานในทุ่งหญ้า 2 ใน 3 ของประเทศ เป็นพวกที่ต้องอพยพกันชั่วชีวิตเสมอ ดังนั้นกระท่อมป่าก็พัฒนาขึ้นเพื่อสนองความต้องการเวลาหนึ่งเมื่อเกือบทุก ๆ คนในอาณานิคมใน New South Wales และ Van Diemen's Land รู้จักซึ่งกันและกัน เมื่อเกิดการขาดเงินสดจำนวนมากในตลาดขึ้นในเซกที่ห่างไกลทำให้เกิดประเพณีการแลกเปลี่ยนสินค้าและแบ่งปันกัน (bartering และ sharing) ในตอนกลางคืนเมื่อรับประทานอาหารเช้าเสร็จแล้ว ก็มีการนำที่สูบ ยาออกมาและเอาหมอน้ำสามาวางไว้หน้าไฟ แต่ละคนที่มานั่งในที่นี้ก็จะทำหน้าที่ต่าง ๆ กัน คนหนึ่งร้องเพลง อีกคนหนึ่งก็เล่าเรื่องสมัยแรก ๆ ในอาณานิคม อีกคนหนึ่งเอาเรื่องข่าวล่าสุดของพวกโจรป่ามาเล่า อีกหลาย ๆ คนก็คำทอวัวของเขา ในขณะที่ผู้ฟังเพิ่งชอบพวใหม่ก็เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับเมืองอังกฤษและพยายามพูดให้ตกลงเกี่ยวกับเรื่องอาณานิคมบ้าง เกี่ยวกับเรื่องผู้อพยพบ้าง ในตอนเที่ยงคืนพวกนี้ก็จะเหยียดแขนเหยียดขาก็นอนบนพื้น ศิระจะโผล่จากผ้าห่มและเท้าก็จะชี้ไปที่คนอื่น ณ ที่โรงชายเหล่านี้เมื่อคีมเหล่าเข้าไปแล้ว นักคีมสุรามักจะอยู่ใ้ในภาวะที่ถูกคีมให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ ส่วนจุดประสงค์ของเจ้าของโรงชายเหล่าคือ ขโมยทรัพย์สินที่ติดตัวคนเหล่านั้นให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้

คัง เช่นคนที่ได้รับการศึกษาน้อยให้ เลิกก็มให้ลากล่าวว่าพวกเขาทั้งหลายต่างทำงานหาเงินอย่าง
กับวัวแต่ใช้เงินอย่างกับลา **earning their money like bullocks they
spent it like asses**)¹¹ สำหรับพวกผู้ชายเดฉานการไ้เห็นผู้หญิงมีวชวเป็นลิ่ง
แปลกใหม่ นอกจากนั้น เขาใช้ชีวิตอย่างกับคนแปลกหน้าต่อกรที่จ้ะได้รับการ ชัก เกลาทาง
ศาสนาและการศึกษา

ชีวิตของผู้เป็นนายก็ เป็นแบบ โทคเดี่ยวเดี่ยวคยและชากการ ชัก เกลาจากความเจริญ
ในตอน เริ่มต้นชีวิตของพวก squatters ฐุเห็น้อยยากที่เดี่ยว squatter
ผู้หนึ่งเขียนไว้ว่า ชีวิตของผู้ตั้งรกรากที่ม่เหมือนชีวิตของพวกยิปซี เวลาส่วนใหญ่จะอยู่กับกระท่อม
กันรว ปกคลุมสองชั้นคยหน้งกระรอกอยู่ชาง ๆ กองไฟในเวลากลางคืน และอยู่บนหลังม้าใน
เวลากลางวัน squatters ประสบความม้งยากจากความม่รู้และชากประสยการม้ง จาก
โรคของแะซึ่งอาจจจะทำให้เขาสิ้นเนื้อประคาคัวไ้ และจากความม่แน่นอนของฤดูกาล ซึ่ง
ทำให้เขาต้องเข้มแข็งขึ้นในการเผชิญกับความยากลำบาก มีบางคยพยายามคินน้อย ๆ รอม ๆ
ภูมิประเทศที่แห้งแล้งป่าเถื่อนคยม่พบที่ ๆ จะทำให้เงินชุนของเขาปลอถก้วยไ้

5.8.2 อุปสรรคในการดำรงชีวิต

ชีวิตของพวก squatters อาจกล่าวไ้ว่าเป็นช่วงเวลาที่ถูกเงินและ
ยวณาน เหตุการณ่ที่เกิขขึ้นในเคือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1839 ที่ใกล้กับ Braidwood
ใน New South Wales ตอนไ้ ก็เป็นเครื่องพิสุจน์อย่างคิ กล่าวคือ มี Squatter
ผู้หนึ่งไ้คมีข่งกว้างเลียงสิคัวขีเนบริเวมคังกล่าว ในวันที่ร้อนจักและอากาศคอบอ้าวในเคือน
กุมภาพันธ์ อุณหภูมิสูงถึง 90 องศา และมีความชื้นสูงมาก เขาไ้ไปอาบน้ำและเมื่อ ชากลับ
เขาก็กระหนกตกใจมากเพราะพบว่าคมีคัวนลอยเป็นคลี้น ๆ ลงไปในห้วย เขาพบว่ามือของ
เขาร้อนจนใหม่และเกิคไฟใหม่ป่าขึ้น ลมพัด เปลวไฟมาถึงคัวเขาอย่างรวคเร็ว เขาและคองงาน
ก็ช่วยกันป้อกันฝูงสิคัวและทรพีลอื่น ๆ พวกเขาทำงานกันหนักมากและทาเกือบจะบอด ภายหลัง

จากนั้นลมก็พัดไฟไปทางตอนใต้ อุณหภูมิลดลงถึง 60 องศา ภายในเวลาเพียง 5 นาที ปรากฏว่าฝูงสัตว์ของเขาปลอกลาย ในปีนั้น ทั้ง New South Wales มีแต่ความแห้งแล้ง และเกิดความยากจน นักเดินทางที่เดินทางมาภายหลังพบว่าที่อาณาบริเวณ Murrumbidgee นั้นมีสัตว์ตายมา เช่น พมมาตาย วัวที่กำลังอยู่ในท่าของการทำงานก็ตายอยู่ ลักษณะของแกะและฝูงสัตว์ที่ตายก็มีอาการคลานไปหาแอ่งน้ำที่เกือบจะแห้งเหือด ลักษณะสัตว์ที่ตายคือตัวจมลงไปในโคลน ทั้งซากศพที่เน่าเอาไว้เป็นพยานหลักฐานให้เห็นถึงความแห้งแล้งของฤดูกาลที่เป็นระยะติดต่อกัน

สิ่งที่รบกวนชีวิตของ Squatters อีกประการหนึ่งก็คือพวกเพื่อน Squatters ค่ายกัน เพราะ Squatters บางคนได้ทำงานที่สกปรกเพื่อตัดทวงเงิน ทำงานซุกซนห่วยหรือไม้กั้นไมยแกะ และวัว ความประพฤติดังกล่าวนี้น่ากันมากในเกือบทุกท้องที่ พวกผู้ดีพากันตำหนิพวก Squatters ที่เคยเป็นนักโทษมาก่อนว่าเป็นพวกที่ลอบปฏิบัติดังกล่าว และพวกเขาได้เขียนจดหมายที่ยืดยาวไปยังเพื่อนและญาติในอังกฤษบ่นว่า ประเทศแห่งนี้ไม่เหมาะแก่กับคนที่เป็นผู้ดีหรือคนที่มั่งคั่งหรือคนที่มีความซื่อสัตย์ เพราะพวกผู้ดีไม่สามารถจะไปแข่งขันกับคนโกงที่มีอยู่ในการซื้อขายหรือดำเนินธุรกิจทุกอย่าง และไม่สามารถแข่งขันกับควมยลลอลงและไปบ่มคบเท็จซึ่งทำกันทุก ๆ ชั่วโมงได้ พวกผู้ดีและผู้อ่อนแอและบรรดาผู้ที่ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับชีวิตใหม่ที่แสนจะหยาบและยุ่งเหยิง อันเป็นชีวิตที่มิให้พวกเขาหวาดกลัว หรือทำให้เขาร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าเพื่อให้พ้นจากที่ที่เพราะความชั่วร้ายแห่งนั้น

ความลำบากที่ใหญ่หลวงที่สุดของพวก Squatters คือการขาดแรงงาน หรือที่เราเรียกว่า "ความต้องการคนงาน"(the want of hands) เพราะได้มีการยกเลิกการกำหนดหน้าที่ของนักโทษใน New South Wales เป็นเหตุให้ใน ค.ศ.1838 หนังสือพิมพ์ทุกฉบับใน Sydney Melbourne และท้องถิ่นอื่น ๆ เพิ่มไปด้วยการประกาศหาคน เช่นบางคนก็ประกาศหาคนเลี้ยงแกะ 10 คนบ้าง 12 คนบ้าง และบางที่ก็ถึง 20 คน พวกคนเลี้ยงแกะที่ไร้ความสามารถและเหลวไหลทำให้พวก squatters ล้มหวังมามาก

คนงานนักโทษถูกเขียนตีไต่หากคือคิงหรือละทิ้งงานการ แต่ถ้าเป็นคนงานอิสระก็สามารถปฏิบัติตนได้ตามชอบใจ จึงทำให้ซาคแรงงานได้เพราะถ้านายทำให้พวกเขาไม่พอใจพวกเขา ก็จะแค้นหนี เช่น กรณีของ Learmonth กล่าวก็อยู่ในเดือนธันวาคม ค.ศ.1839 Learmonth เป็น squatter คนหนึ่งอยู่ใกล้ ๆ Ballarat ในท้องที่ตะวันตกของ Victoria สูญเสียลูกแกะไปถึง 900 ตัวจากคอก ในระหว่างที่เกิดพายุหนัก เขาส่งคนเลี้ยงแกะ 2 คน ออกตามหาแกะเหล่านั้นคนเลี้ยงแกะทั้งสอง คือ Mooney และ Gabb แต่ทั้ง 2 คนกลับเอาเหล่าร็มออกมาจากรถบรรทุกของ ที่มาถึงทุ่งเลี้ยงสัตว์และก็คัมเจมาเหมือนกับพวกกลาสีซีเมาท์หลาย 2 คนและอีกหลาย ๆ คนที่มาตัดขนแกะก็มาคัมเหล่านี้ ในวันรุ่งขึ้นถึงจะสร้างเมาท์ 2 สัปดาห์ต่อมา Learmonth ก็ไล่คนตัดขนแกะทั้งหมดออกในข้อหาคัมเหล่าเมามาฆ่าแล้วฆ่าอีก แต่พวกเขากลับฉลองการจากไปด้วยความสนุกสนานแม้กระทั่งพ่อครัวชื่อ Ben Good ไม่ต้องทำอะไรเป็นเวลา 2 สัปดาห์ เพราะเขาไม่สบายอันเป็นผลมาจากการคัมเหล่าที่นำมาจากรถบรรทุกของ ในวันอากาศแจ่มใสในเดือนเมษายน ค.ศ.1840 Learmonth ได้ขึ้นไปดูคนที่มาทำลายรั้วกันของทุ่งเลี้ยงสัตว์ เมื่อเขากลับมา เขาพบทุกคนเมามา เพราะคัมเหล่าที่นำมาจาก Melbourne เมื่อวันก่อน ผู้คนยังคงเมามาอยู่เป็นเวลา 4 วันและก็ปฏิเสธไม่ได้ และพูดว่าจะหนี Learmonth จึงต้องเอาใจพวกเขา อย่างน้อยที่สุดก็ชั่วขณะหนึ่งโดยส่งเหล่าให้อีก

ยังมีสิ่งที่รบกวนพวก Squatters ประการสำคัญอื่น ๆ อีก ได้แก่ พวกชาวพื้นเมือง ในตอนปลายปี 1830 เศษ ๆ รัฐบาลอังกฤษ ได้รับอิทธิพลจากการอ่อนน้อมเป็นพิเศษจากผู้นิยมมีมนุษยธรรมในลอนดอน ได้คัดค้านใจเข้าป้องกันคุ้มครองชาวพื้นเมืองใน New South Wales และชาวพื้นเมืองที่หลงเหลือชีวิตรอคอยอยู่ใน Van Diemen's Land กรรมการผู้หนึ่งแห่ง House of Commons ได้เขียนไว้ว่า "ผู้ที่อยู่ใน New Holland ในสภาพกึ่งเค็มของตนได้รับการบรรยายจากนักเดินทางว่าเป็นสิ่งที่เลวทรามที่สุดในเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ แต่เกิดความเกรงกลัวว่าความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างชาวยุโรปกับ

ชาวพื้นเมืองซึ่งจะไ้ช่วยปลดเปลื้องความทุกข์ของพวกเขาได้ กลับจะเพิ่มความชั่วร้ายไปอีก¹² เพื่อเป็นการคุ้มครองและให้ความเจริญที่ดีขึ้นของชาวพื้นเมือง รัฐบาลอังกฤษมีคำสั่งให้ข้าหลวงใหญ่ Gibbs ใน ค.ศ. 1838 จัดแบ่ง Port Phillip เป็น 4 ท้องที่และแต่งตั้งผู้คุ้มครองชาวพื้นเมืองในท้องที่ละหนึ่งคน ผู้คุ้มครองเหล่านี้ต้องเป็นทั้งครูสอนศาสนาและครูสอนหนังสือ และมีหน้าที่คุ้มกันชาวพื้นเมืองจากความจะกละความโหดร้ายของชนผิวขาว พวก squatters ไม่ได้รับความพอใจ สำหรับพวกเขา การแต่งตั้งเช่นนี้เหมือนการแต่งตั้งแบบอื่น ๆ ที่แต่งตั้งโดยลอนดอน กล่าวคือไม่มีประโยชน์และสิ้นเปลืองเงินทองมาก เพราะไม่มีใครสามารถดำรงรักษาความสงบเรียบร้อยระหว่างชนผิวขาวและชนผิวดำได้ เพราะเมื่อชนผิวดำขโมยฝูงสัตว์หรือขวางไม้คอกไฟมายังหญ้าแห้ง พวกผิวขาวก็จะเอายาพิษใส่ในแบ่งให้แก่ชนผิวดำเป็นการแก้แค้น

ในปี 1838 ชนผิวขาวกลุ่มหนึ่งที่อยู่ที่ใกล้กับ Myall Creek ได้รับความเดือดร้อนอันเนื่องมาจากความประพฤติของพวกชาวพื้นเมือง พวกเขาจึงปฏิบัติการตอบแทนโดยการจับคนผิวดำมัดและยิงเมื่อตายแล้วก็เอาไฟเผาศพเหล่านั้น คนผิวขาว 11 คนถูกสอบสวนและในที่สุดก็ถูกปล่อยให้พ้นผิด แต่ข้าหลวงมีคำสั่งให้สอบสวนใหม่อีกครั้ง พบว่าคนผิวขาว 7 คนมีความผิด และถูกตัดสินประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ หนังสือพิมพ์ Sydney ก็วิพากษ์วิจารณ์ แต่ข้าหลวง Gibbs ก็มีความหนักแน่นพอ ในที่สุดคนผิวขาว 7 คนถูกแขวนคอใน Sydney ส่วนในเซตติงรกรากซึ่งอยู่ตามชายแดนนั้น ความพยายามที่จะสร้างความเจริญให้กับชาวพื้นเมืองก็ไร้ผลอีกเช่นกัน สำหรับใน Van Diemen's Land ในสมัยแรก ๆ นั้น

Lieutenant-Governor Arthur ได้จัดตั้งหน่วยล่าคน (a man-hunt)

ขึ้นใน ค.ศ. 1830 เพื่อจับคนพื้นเมืองที่มีอยู่ในเกาะทั้งหมด ซึ่งการจัดตั้งหน่วยล่าคนนี้เป็นความพยายามครั้งสุดท้ายที่จะช่วยชาวพื้นเมืองที่ยังมีชีวิตอยู่เพียง 200-300 คน จากความหายนะทั้งหมด ในการล่าครั้งนั้น จับชาวพื้นเมืองผู้หนึ่งได้ 1 คน และเด็กอีกหนึ่งคนเท่านั้น อย่างไรก็ตามผู้ที่หนีรอดไปได้ก็ยังมีหลายคน เพราะพบว่าชาวพื้นเมืองชายคนสุดท้ายตายลงในปี 1869 และในปี 1888 ก็พบว่ามีสตรีชาวพื้นเมืองซึ่งเป็นเผ่า East Tasmanian ตายลงที่ Kangaroo Island ดังนั้นเผ่าพันธุ์ของชาวพื้นเมืองก็หมดไป การขยายการ

ตั้งรกรากในเขตแผ่นดินใหญ่และใน Van Diemen's Land ก็เพิ่มพูนโดยพวก squatters ที่เข้ามาแทนที่ชาวพื้นเมืองที่สูญพันธุ์ไป

5.8.3 สิ่งทดแทนความทุกข์ยาก

สำหรับพวก squatters ที่ประสบความยากลำบากแสนสาหัสในสมัยแรกนั้นก็มิได้มีสิ่งทดแทนอย่างใหญ่หลวง กล่าวคือในเทศกาลปีใหม่มีกาทำพิธีดินใหญ่โต เช่นวันคริสมาส ในปี 1839 มีการจัดงานเลี้ยงอาหารค่ำ ในกระท่อมของ Squatter คนหนึ่งใกล้กับฝั่งของ Western Port บนโต๊ะมีอาหารประเภทเนื้อแกะย่าง มันฝรั่งอบย่างและผักกอบ และมีแชมเปญดื่ม Squatter ผู้นั้น เขียนถึงเพื่อนของเขาในอังกฤษว่า "ในคำวันนั้น เราจัดงานเลี้ยงที่รื่นเริง แม้จะนั่งอยู่ในกระท่อมที่ขอมานในอังกฤษแทบจะไม่เคยอาศัยอยู่ ผาผึงมีแต่ภู พื้นก็เป็นพื้นดินธรรมชาติ และกระท่อมก็อยู่ในใจกลางป่า ซึ่งคนชาวไม่เคยย่างเหยียบเข้าไป"¹³ นี่เป็นความรู้สึกของการประสบความสำเร็จ เป็นความรู้สึกที่ได้สร้างสรรค์ชีวิตแบบใหม่ วิธีเพาะอารยธรรมความเจริญลงในอาณาบริเวณซึ่งมีแต่ความป่าเถื่อน คุร้าย บางคนก็เข้าป่าทำงานหนัก โดยทราบว่าทุก ๆ ปีจะมีการนิยมผ่อนคลายเป็นและหาความสุขในเมือง Sydney Melbourne หรือ Hobart พวกเขาทุกคนหวังที่จะได้รับผลทางวัตถุ เพราะบางคนสามารถหาเงินไคร่ระหว่าง 1,000-2,500 ปอนด์ต่อปี ในขณะที่ฝูงสัตว์ของเขาเพิ่มจำนวนเป็นทวีคูณและราคาของฝูงเลี้ยงสัตว์ก็สูงขึ้นสูงพอจะแข่งขันกับที่ดินได้

ทุกคนเมื่อต้องการเครื่องอุปโภคบริโภค ความสบายใจต้องการให้การศึกษาแก่ลูก ๆ และต้องการแก้ไขข้อข้องใจต่อกฎหมายที่ดินและพวกชาวพื้นเมือง พวกเขาจะหวังสิ่งในเมืองหรือไม่ก็ลอนดอน พวกเขาให้ความสนใจต่อกิจการของท้องถิ่น หรือภูมิภาคเล็กน้อยเท่านั้น การตั้งรกรากที่กระจัดกระจายและการขาดของบางอย่าง ทำให้เขาทั้งหลายต้องหันมารวมมือกันพร้อมกับแรงกดดันที่จะต้องอยู่ที่บ้าน เพื่อป้องกันครอบครัวและฝูงสัตว์ ค่อยค้ำกับคนใช้ที่เป็นนักโทษ คนเลี้ยงแกะที่ขี้เมาและพวกชาวพื้นเมืองที่ชอบเที่ยวปล้นขโมย สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้ตั้งรกรากส่วนมากพากันตั้งมั่นชีวิตของเขาในฝูงเลี้ยงสัตว์ของเขาเอง ณ ที่ตั้งรกรากใกล้กันและมีเสียงของ

คนตรีอินเคียที่รุนแรง ทำให้พวกผู้ตั้งรกรากในเซตอาณานิคมของอังกฤษทางเหนือ เข้ามาร่วมกันป้องกันทรัพย์สิน ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นโรงเรียนประจำท้องถิ่นและการปกครองตนเองของพวกเขาครั้งแรก ความโน้มเอียงในอาณานิคมของออสเตรเลียเป็นแบบการรวมอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลาง สภาพในป่าที่ทำให้เขามีความรู้สึกในความเท่าเทียมกันและความเป็นเพื่อนกันในหมู่คนงานในป่า ไม่ไค่ส่งเสริมให้พวกเขาร่วมมือกันเพื่อจุดประสงค์ทางการเมือง ดังนั้นสังคมที่กลุ่มหนึ่งผูกพันกับความเท่าเทียมกันอย่างลึกซึ้ง ยังช่วยสร้างการปกครองแบบกึ่งอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลางนี้อาจจะนำมาซึ่งความยินยอมและความเท่าเทียมกันภายใต้การเผด็จการของคนกลุ่มมากก็ได้

5.8.4 การศึกษาของบุตร-ธิดาพวก squatters

เพื่อเป็นการให้การศึกษ แก่บุตรหลานของผู้ตั้งรกรากเพื่อจะได้เป็นชนชั้นปกครองในสังคมต่อไป William Grant Broughton ผู้สืบต่อจาก Scott ในฐานะเป็น Archdeacon แห่ง New South Wales ในปี 1829 ก็ได้แนะนำว่าในปี 1830 ควรมีการก่อตั้งวิทยาลัยขึ้น ซึ่งผู้ที่เข้าศึกษาควรได้รับการศึกษาแบบเสรี (liberal education)* เขาคงใจมากเมื่อเขาอยู่ที่อาณานิคมได้ 1 ปี และพบว่าผู้เป็นทายาทของเจ้าของทรัพย์สินมหาศาลเป็นคนที่จะต้องเป็นผู้นำในสังคมและครอบครองตำแหน่งที่สำคัญ ๆ ในประเทศ กลายเป็นคนสิ้นเนื้อประดาตัว จนไม่เหมาะสมที่จะรับตำแหน่งใด ๆ ที่เขาได้รับความตระหนกตกใจกลัวมากยิ่งขึ้นก็คือ คนหนุ่มเหล่านี้สละความเคารพนับถือและอิทธิพลใด ๆ ด้วยการเข้าไปคบค้าสมาคมกับคนใช้นักโทษของเขา เขาเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้จะหายไปถ้าหากพวกนี้ได้รับการศึกษาอบรม เขาเสนอที่จะสอนพวกเขาให้รู้จักใช้อำนาจของ

---

* การศึกษาสำหรับลูกผู้ดี มีความมุ่งหมายเพื่อเป็นเครื่องประดับชีวิต มิใช่เพื่อประกอบอาชีพ หรือเพื่อให้เกิดทักษะแต่อย่างใด

RICHARD BOURKE

Portrait by Archer Shee in the Dixson Gallery, Sydney

เหตุผลและส่งเสริมนิสัยของการลงทุนที่ออกนอกทุน ภัยการให้ เขาศึกษาแบบโบราณและโดยการเอาคำสอนทั่วไป ในบทความที่ขึ้นชื่อในเรื่องความศรัทธาของคริสเตียนมาให้ ในโรงเรียนของพระเจ้าอยู่หัวเหล่านี้ (King's schools) ซึ่งเป็นชื่อที่พวกเขาได้รับการเรียกเช่นนั้น ลูก ๆ ของ squatters ต้องได้รับการเลี้ยงดูให้เป็นชนชั้นปกครอง โรงเรียนแห่งแรกเปิดสอนที่ Parramatta ในปี 1832 แต่นักเรียนแข่งกระด้างและยังไม่พร้อมกับการป้อนความเป็นมนุษยธรรมแห่งคริสเตียนให้ ส่วนพวก squatters เอง ได้ใช้วิธีฉกฉวยแย่งชิงในการให้ ได้มาซึ่งผลประโยชน์ทางวัตถุในราวปี 1840 เศษ ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเรื่องการก่อกวนให้พวกนักโทษหรือกาลีได้รับตามข้อเรียกร้องในเรื่องแรงงานของพวกเขา การฉกฉวยแย่งชิงนี้ทำให้ชุมชนเกิดความบาดหมางกัน ดังนั้นในขณะที่ถูกหลอกลวงพวกเขาได้รับความประหลาดใจที่โรงเรียนที่โรงเรียนของพระเจ้าอยู่หัว เรียนเกี่ยวกับการทำตัวให้อยู่ใหญ่เป็นคนสำคัญ ผู้เป็นบิดาทั้งหลายก็กลับทำตัวไร้อำนาจในทางการเมืองและสังคม ทั้งนี้ด้วยความโง่ และความจะกะละของเขาเหล่านั้น

5.9 การศึกษาและอิทธิพลของศาสนา

ในขณะเดียวกัน ชีวิตใน New South Wales และใน Van Diemen's Land ก็ถูกรบกวนจากการโต้เถียงกันอย่างเผ็ดร้อนในเรื่องอนาคตของการศึกษา ในทั้ง 2 แห่ง พวกแคทอลิก พวกเพรสไบทีเรียน พวก Methodists และพวก dissenters ไม่พอใจการผูกขาดทางการศึกษาของพวก Anglican ข้าหลวงใหญ่ Bourke ผู้ซึ่งรับงานต่อจาก Darling ใน ค.ศ. 1831 เป็นสมาชิกของพรรค Whig และมีเสรีนิยมในทางศาสนา เขาต้องการส่งเสริมคำสอนทางศาสนาและการศึกษาทั่วไปให้กับประชาชนในอาณานิคมซึ่งมีประชาชนที่นับถือศาสนาทุกนิกาย เขาเชื่อว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะสร้างนิกายใดให้เด่นและมีอำนาจโดยปราศจากศัตรู พวกชาวอาณานิคมมีความไม่เอียงที่ไม่ชอบสถาบันทางศาสนาเช่นนั้น ดังนั้นเขาได้เสนอที่จะให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ทุก ๆ คนในนิกายศาสนาคริสต์นิกายใหญ่ ๆ 3 นิกาย คือ Anglicans Catholics และ Presbyterians

ในทันทีนั้นพวก **Anglicans** และ **Presbyterians** กล่าวอย่างไม่พอใจว่า
ขอ เสนอนั้นจะทำลายนิกายโปรเตสแตนต์เสีย **Broughton** ต้องการให้เด็กทุกคนต้อง
ได้รับการสอนให้อ่านคัมภีร์ไบเบิล ภายใต้หลักการที่ว่า **Holy Scripture** บรรจุนี้อาหาก
ทุกอย่างที่จะช่วยให้พ้นทุกข์ เขากล่าวต่ออีกว่าพวก **Anglican Church** ได้ให้คำแปล
ภาษาในคัมภีร์ไบเบิลเป็นภาษาอังกฤษซึ่งเป็นเกียรติยศและเป็นสิทธิของเขาที่จะต้องกตัญญูและ
ให้ความชอบ ค่ายการคุยโวจึงกล่าว พวกโปรเตสแตนต์บังคับ **Bourke** ให้ล้มเลิก
โครงการนี้เสีย

แต่เมื่อผู้ที่สืบต่อจาก **Bourke** คือ **Gibbs** เป็นผู้มีเสรีภาพในปัญหา
ศาสนา ประกาศในปี 1840 ว่า ความสนใจสูงสุดของมนุษยชาติคือต้องการให้คนหนุ่มสาวใน
ประเทศได้รับการอบรม ให้ความรัก และใจบุญต่อกันและกันโดยไม่คำนึงว่าผู้นั้นจะอยู่ในศาสนาใด
เพราะ **Gibbs** ยืนยันว่าถ้าแต่ละนิกายมีโรงเรียนของตนเองในแต่ละท้องถิ่นแล้วและแม้แต่
ละในเขตเมือง คนส่วนใหญ่ก็จะยังคงไม่ได้รับการศึกษาอยู่นั่นเอง เขาเสนอโครงการรวมที่
จะรวมโปรเตสแตนต์ทั้งหมด แต่ **Broughton** ก็ยังไม่พอใจ สำหรับในเรื่องที่เชื่อว่า
ศาสนาทุกศาสนามีรูปแบบเหมือนกัน เขาโต้แย้งว่า ยกเว้นขั้นที่จะนำไปสู่ความเชื่อรวมซึ่งทุก
ศาสนาไม่สำคัญทั้งหมด เมื่อ **Ullathorne** และ **Polding** เป็นพระ
Bednecine ชาวอังกฤษ 2 คนได้มาถึง **Sydney** เมื่อต้นปี 1830 เศษ ทั้งสอง
ได้คัดค้าน **Gibbs Gibbs** บอกเขาทั้งสองว่าเป็นหน้าที่ของเขาที่จะต้องยึดมั่นกับกลุ่ม
ที่เข้มแข็งที่สุดและเขาก็เสริมอีกว่า "ข้าพเจ้าไม่คิดว่าท่านเป็นผู้ที่เข้มแข็งที่สุด"¹⁴ ดังนั้น
Ullathorne และ **Polding** ก็จัดขบวนแห่เดินผ่านถนนของ **Sydney**
นำหน้าโดยไม้กางเขนใหญ่มีธงสว่างามตระการตา พิธีวสะบักอยู่ เด็กหญิง 300 คน แต่งตัว
ด้วยชุดสีขาวเป็นสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์ของศาสนาคริสเตียน ทิศตามค่ายพวกฆราวาส
พวกพระในซุกเสื้อผ้าอันศักดิ์สิทธิ์และตามค่าย **Polding** ในซุกสงฆ์เต็มยศเป็นผู้ถือท้าย
เดินขบวนเพื่อชุมนุมว่า ถ้าพวกเขาต้องเลือกระหว่างคริสต์กับความจริงในทางโลกและ
Enlightenment แล้ว พวกเขาขอเลือกคริสต์ เนื่องจากมีข้อเท็จจริงทางศาสนาที่

แตกต่างกันมากมาย ทำให้พวก Anglican Catholic และ Presbyterian มองเห็นว่าการศึกษาในทางโลกนั้นจะต้องละทิ้งเสียใน New South Wales และ Van Diemen's Land ใน South Australia ตรงกันข้าม พวก dissenters หนึ่งมาก และพวก Anglican และ แคทอลิก ซึ่งมีจำนวนน้อย ใ้ยอมให้การศึกษาทางศาสนาพลีให้แก่การศึกษาทางโลกเสีย

5. 10 วิถีทางการเมืองใน New South Wales และ Van Diemen's Land

ในขณะเดียวกัน การเมืองของ New South Wales และใน Van Diemen's Land เกี่ยวข้องน้อยมากในเรื่องระหว่างผู้ได้รับการปลดปล่อยและผู้อพยพ คราบนานที่พวกอพยพและโดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มที่ไม่คบกับใครได้รับผลประโยชน์ในเรื่องนโยบาย "การให้ที่ดิน" และได้ดำเนินการเสนอมาตรการให้ตัดพวกผู้ได้รับการปลดปล่อยออกจากบัญชีรายชื่อคณะลูกขุน ตัดออกจากสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งผู้แทน (franchise) และตัดออกจากสมาชิกของสภาผู้แทนราษฎรที่จะมีในอนาคต พวกผู้ได้รับการปลดปล่อยและผู้ที่ดินกำเนิดในออสเตรเลียได้พยายามชักชวนขอเสนอของพวกนี้ครานั้น ในทางตรงข้าม เมื่อพวกผู้ได้รับการปลดปล่อยเรียกร้องให้มีการพิจารณาภาคีโดยคณะลูกขุนและให้มีสภาผู้แทนและคัดค้านการตัดพวกเขาออกจากบัญชีรายชื่อคณะลูกขุน และให้มีสภาผู้แทนและสิทธิในการเลือกตั้ง สำหรับพวกผู้อพยพทั่วไปเป็นเรื่องธรรมดา แต่จะเป็นเรื่องกรณีพิเศษกับผู้อพยพที่เป็นกลุ่มพวกที่ไม่คบค้ากับใคร คือพวกนี้ต้องคัดค้านพวกผู้ได้รับการปลดปล่อย โดยโต้แย้งว่าอาณานิคมยังไม่พร้อมที่จะให้มีการพัฒนาคังกล่าว ในตอนกลางปี 1830 เศษ ๆ ข้างหลังก็สนับสนุนพวกผู้ได้รับการปลดปล่อยอย่างกว้างที่เรียกร้องขอสิทธิให้กับผู้ที่เกิดในอาณานิคม ที่จะได้รับการแต่งตั้งในตำแหน่งทางราชการ ซึ่งเป็นการเพิ่ม "การโต้แย้งเรื่องงาน" ให้กับพวกผู้ได้รับการปลดปล่อยซึ่งมีกรณีต่อต้านกับผู้อพยพ

ในปี 1835 พวกผู้ได้รับการปลดปล่อยได้ก่อตั้งสมาคม Australian Patriotic Association ขึ้น เพื่อเรียกร้องสิทธิทั้งใน Sydney และฉนวนผู้แทนของเขา

ในตอนก่อน แต่ลมของการเปลี่ยนแปลงได้เริ่มพัดผ่านการเมืองของ New South Wales การนำเอาราคาต่ำสุดของที่ดินที่นำเสรีาเข้ามาใช้ใน ค.ศ. 1831 ช่วยขจัดความรู้สึกที่ไม่ดีระหว่างผู้ที่เกิดในอาณานิคมกับผู้อพยพในเรื่อง "การให้ที่ดิน" ผู้ได้รับการปลดปล่อยที่มั่งคั่งและผู้อพยพที่มั่งคั่ง เริ่มมีความต้องการเช่นกันในการต่อต้านข้อเสนอของอังกฤษในการขายที่ดินในเรื่องการอพยพ และในเรื่องการเนรเทศที่จะมีในอนาคต ในเดือนกรกฎาคมของปีเดียวกัน มีผู้ได้รับการปลดปล่อยบางคนและผู้ที่ไม่คบค้ากับใครบางคน ได้มารวมมือกันในสภาสูงของ New South Wales ในปีหน้านักโทษ การที่อังกฤษควบคุมนโยบายที่ดินมาเป็นเวลามากกว่า 3 ปี นโยบายการอพยพและนโยบายเรื่องนักโทษ ประกอบกับการรัฐที่จะยินยอมให้ Port Phillip แยกออกมา สิ่งเหล่านี้ได้เปลี่ยนแปลงพวกผู้อพยพให้มีความจำเป็นที่จะต้องมีการปกครองตนเอง ในขณะที่เดียวกันผู้ได้รับการปลดปล่อยที่มั่งคั่งเช่น Wentworth ก็ตกใจจากข้อเสนออันรุนแรงของพวกผู้ได้รับการปลดปล่อยระดับลูกแถว ดังนั้นที่การประชุมใน Sydney ในวันที่ 4 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1841 เพื่อเป็นการป้องกันการกระทำดังกล่าวของ New South Wales James Macarthur กระตุ้นให้ผู้ได้รับการปลดปล่อยและผู้ไม่คบค้ากับใครร่วมกำลังกันเพื่อแสดงให้เห็นว่าพวกเขาพร้อมที่จะมีสภาผู้แทนได้แล้ว สำหรับเขา เขาพร้อมที่จะล้มเลิก หักปัญหาของผู้ได้รับการปลดปล่อยที่มีมานานและมุ่งความสำคัญให้การเรียกร้องเพื่อปกครองตนเอง

รัฐบาลอังกฤษก็เปิดทางให้กับข้อเรียกร้อง โดยออก พ.ร.บ.ปี 1842 ซึ่งเปลี่ยนสภาสูงของ New South Wales จากสภาที่เสนอชื่อให้เป็นสภาที่มีสมาชิก 12 คน ซึ่งพระราชินีอังกฤษเป็นผู้เสนอชื่อ และสมาชิกอีก 24 คน เลือกตั้งมาจากประชาชนที่เป็นเจ้าของทรัพย์สินจำนวนมาก แต่สิทธิในการออกกฎหมายในการจัดการเกี่ยวกับที่ดิน ยังสงวนไว้ให้กับรัฐสภาอังกฤษ ซึ่งรัฐสภาอังกฤษมีอำนาจในการยับยั้งกฎหมายที่สภาสูงออกภายในเวลา 3 ปีที่ประกาศไว้ พระราชบัญญัติอีกฉบับหนึ่งที่รัฐสภาออกมาในปีเดียวกัน ได้ช่วยขยายจำนวนสมาชิกสภาสูงของ Van Diemen's Land เป็น 7 คน พ.ร.บ.ฉบับนี้ยังให้อำนาจแก่พระราชินีเสนอชื่อสมาชิกผู้ไม่ได้เป็นข้าราชการได้ ส่วนสภาสูงของ Van Diemen's Land

ก็ยังคงเป็นสภาพที่มีสมาชิกจากการเสนอชื่อแต่งตั้ง เพราะรัฐบาลพระราชินีมีความเห็นว่ายังไม่สมควรที่จะให้รัฐสภาอังกฤษขยายสภาสูงให้กับ Van Diemen's Land เป็นแบบเดียวกับใน New South Wales ทั้งนี้เพราะเห็นว่ามีความไม่ลงรอยกันระหว่างการอนุญาตให้มีการร่างรัฐธรรมนูญ และการที่จะต้องมีการเนรเทศมาสู่อาณานิคมอีกต่อไป อย่างไรก็ตาม ภายในเวลาเพียง 10 ปี ปัญหาที่โศกใน New South Wales ทำให้มีการพรรคเพื่อมีรัฐบาลปกครองตนเอง ส่วนใน New South Wales ก็มีการเรียกร้องอย่างรุนแรงคือที่ว่า "จะไม่ให้เกินกว่านี้ถ้าไม่มีผู้แทน" การเรียกร้องดังกล่าวของอาณานิคมทั้งสองแห่งนี้ชี้ให้เห็นว่า อาณานิคมออสเตรเลียอาจจะเหมือนกับ Boston Tea Party ก็ได้¹⁵

เชิงอรรถที่ 5

¹Clark, A Short History of Australfa, p. 80.

*Gordon Greenwood and others, Australia: A Social And Political History (Sydney: Halstead Press, 1970), pp. 72:3

³ในที่สุดก็ได้ชื่อว่า Adelaide ตามชื่อพระมเหสีของพระเจ้าวิลเลียมที่สอง (William II) Rex and Thea Ri enits, op cit, p. 89.

⁴Barnard, A History of Australia, p, 203.

⁵Clark, op. cit., p. 84. ,

⁶Ibid., p. 86.

⁷Ibid., p. 87.

⁸Ibid., p. 88.

⁹Ibid., p. 89,

¹⁰Loc. cit,

¹¹Ibid., p. 94,

¹²Ibid., p. 96,

¹³Ibid., p, 97

¹⁴Ibid., p. 100,

¹⁵Ibid., p, 101
